Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν φύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΚΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 6ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 9 Ὀκτωβρίου 1899 Ἔτος 21ον. — Ἀριθ. 42

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 332)

Παντοῦ, μέχρι τοῦ σημείου ἐκείνου, ἕνα χῶμα κοκκινωπόν, ἐμοιόμορφον· κανὲν χρῶμα ζωηρόν, καμμία πρασινάδα δὲν ἀνέπαυε τὸ βλέμμα. Ποῦ καί που κανὲν ἰσχνὸν δένδρον ἐξέτεινε πρὸς δυσμὰς τοὺς κλώνους του, διότι ἄνεμος διηνεκὴς ἔπνεε πρὸς τὴν διευθυνσιν ταύτην.

Ἀλλ' ὄπισθεν τοῦ λόφου, προφυλασσομένη κατὰ τοῦ ἀπηνοῦς ἀνέμου ὑπὸ τοῦ φυσικοῦ τούτου προπυργίου, ἐξετείνετο μία κατάπρασίνη κοιλάς. Χαριτωμένον ποτάμιον κατώπτριζεν εἰς τὰ ὕδατά του τὰς βανανέας, τὰ φοινικόδενδρα καὶ τὰς γιγαντιαίας μανωλίας, αἱ ὁποῖαι ἐκάλυπτον τὰς κλιτῦς τοῦ λόφου, μὲ ὅλην τὴν ἀφθονίαν τῶν παρασίτων φυτῶν στολισμέναι. Ἀπὸ ἄλλον λόφον, ἀρκετὰ ὑψηλόν, ἐπὶ τῆς ἀπέναντι ὄχθης, κατέπιπτε μικρὸς καταρράκτης βροντώδης, καταβάλλων ὁλονὲν εἰς τὸν ποταμὸν τὸν ἀφρισμένον φόρον τῶν ὑδάτων του. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ, χλοερὰ νησίδια ἀντανέκλων τοὺς φουντωτούς των παπύρους· ποίμνια δ' αἰγῶν καὶ προβάτων, βόσκοντα ἡσύχως τὸ ἄφθονον χόρτον, συνεπλήρουν τὴν μαγείαν τοῦ ὡραίου τοπίου.

— Γεμίσατε τοὺς ὀφθαλμούς σας μὲ ὡραιότητα, εἶπεν ὁ ἰατρός· θαυμάσατε, ἐφ' ὅσον δὲν φθάνομεν ἀκόμη εἰς τὸ κ ρ ά α λ· ἡ ἀπερίγραπτος ἀκαθαρσία τῶν καλυβῶν θά σας ἔκαμνε νὰ λησμονήσετε τὸ μαγικὸν αὐτὸ πανόραμα!

— Τί, ἀνέκραξεν ἡ Κοραλία· αὐταὶ αἱ καλύβαι, αἱ τόσον κομψαί, τόσον ἰδιόρρυθμοι, ποῦ φαίνονται ἀπὸ μακρὰν ὡς κατοικίαι νεράϊδων, εἶνε παρημελημέναι καὶ ἀκάθαρτοι; Δύσκολα τὸ πιστεύω!

Τῷ ὄντι, ἐξ ἀποστάσεως αἱ καλύβαι τοῦ χωρίου εἶχον ὄψιν θελκτικωτάτην. Ὁμοίαζον μὲ κυψέλας μελισσῶν, καὶ εἶχον στέγην ἐκ φύλλων, τεχνικώτατα συμπεπλεγμένων. Διεσπαρμέναι ἀτάκτως, ἄλλαι παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, ἄλλαι παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου, ἄλλαι ἐν τῷ μέσῳ τῆς κοιλάδος, περιεκυκλοῦντο ὅλαι ἀπὸ πρασινάδκν καὶ ἐπρόβαλλον ἐξ αὐτῆς τὰς συμμετρικάς των κορυφάς, γραφικώτατα.

Αἱ καλύβαι αὗται δὲν εἶχον ὅλαι τὸ ἴδιον μέγεθος. Ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ ἀμέσως ἐκείνας, εἰς τὰς ὁποίας κατῴκουν οἱ πρόκριτοι τῆς φυλῆς. Καὶ μεταξὺ τούτων πάλιν, μία ἐξεχώριζεν ἀκόμη περισσότερον. Ἦτο ὑψηλή, τετράγωνος, σχεδὸν μεγαλοπρεπής. Ἦτο τὸ ἀνάκτορον τοῦ βασιλέως Μασσαί!

— Ἡ καλύβη ποῦ βλέπετε πρὸς τὰ δεξιᾷ τοῦ ἀνακτόρου — εἶπεν ὁ ἰατρός, ὅταν, μετὰ μικρὰν στάσιν, ἐξεκίνησαν νὰ κατέλθουν τὸν λόφον, — εἶνε ἡ κατοικία τοῦ Μεγάλου Ὁπλοδιδασκάλου, τοῦ κ. Βέμπερ, ὁ ὁποῖος εὑρίσκεται μὲν ἐδῶ σωματικῶς, ἀλλὰ τοῦ ὁποίου ὁ νοῦς, στοιχηματίζω, ἐπέταξεν ἤδη πρὸς τὸ ἐργαστήριόν του. Ἐκεῖ ἔχει ἐγκαταστήσῃ τὰ μηχανήματά του, ἐκεῖ ἐκτελεῖ τὰ σχέδιά του ἐκεῖ ἐνασκεῖ ὅλην του τὴν ἐφευρετικότητα. Τί εὐεργετικὸν προτέρημα! Ὅταν ἤλθαμεν ἐδῶ, — εἶνε περιττὸν νὰ σας τὸ εἴπω, — δὲν εἴχαμεν τίποτε, καὶ οὔτε ὑπῆχεν ἐλπὶς νὰ εὕρωμεν ὅ,τι μας ἔλειπε, διότι καὶ οἱ δυστυχεῖς αὐτοὶ Ματαβέλοι πολὺ ὀλίγα πράγματα ἔχουν Μία καλοκύνθα διῃρημένη εἰς δύο, διὰ τὸ νερὸ καὶ διὰ τὸ γάλα· ἕνα δέρμα βωδιοῦ διὰ στρῶμα, καί. . . τίποτε ἄλλο! ὅσῳ διὰ τὴν τουαλέτταν, ἕνα τίναγμα καλὸ τὸ πρωΐ, — ὅπως τινάζονται τὰ σκυλιά, ὅταν βγαίνουν ἀπὸ τὴ θάλασσα, — καὶ τελειόνει! Εἶνε, χωρὶς ἀμφιβολίαν, ἀληθεῖς φιλόσοφοι· ἀλλὰ δι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα εἶνε δύσκολον νὰ τους μιμηθῇ κανείς. Ὅταν συνειθίσῃ ἕνας ἄνθρωπος εἰς τὸν πολιτισμόν, ὅταν ἀπὸ μικρὸς μάθῃ νὰ μεταχειρίζεται βούρτσαν τῶν δοντιῶν, σαπουνι, πιάτων, πηροῦνι, ποτῆρι, καὶ τὰ λοιπά, ὁ-

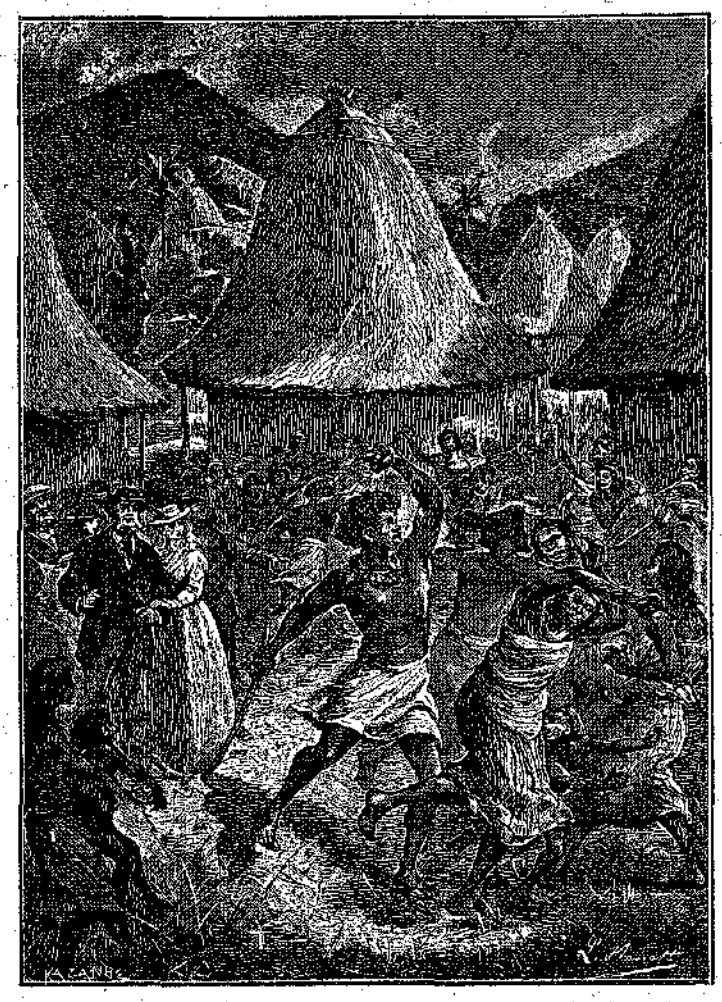

«Ἀμέσως τὸ σμῆνος τῶν γυναικῶν διεσκορπίσθη» (Σελ. 338, στήλ. γ'.)

ταν τελοσπάντων οἱ γονεῖς του δὲν ἐφρόντισαν νὰ τον συνειθίσουν νὰ τρώγῃ ὡμὸν κρέας... ἔ, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἰμπορεῖ κάποτε νὰ εὑρεθῇ πολὺ στενοχωρημένος εἰς τὴν Ἀφρικήν!

— Ἀ, γιατρέ, εἶπεν ἡ Κοραλία γελῶσα, νομίζω ὅτι εἶσθε ὑπερβολικός, ὅτι κάμνετε τὸν δύσκολον καὶ τὸν λαίμαργον. Μὲ αὐτὰ τὰ ὡραῖα ὀπωρικά, ποῦ παράγει ἡ εὐλογημένη αὐτὴ χώρα, ἔχει κανεὶς ἀνάγκην μαγειρείου; Ἡμεῖς τουλάχιστον ποτὲ δὲν ἠσθάνθημεν τὴν ἔλλειψίν του...

— Ὀμίλει διὰ τὸν ἑαυτόν σου μόνον, Κοραλία! διεμαρτυρήθη ζωηρῶς ὁ Γεράρδος. Ἐγὼ τοὐλάχιστον θὰ ἔδινα εὐχαρίστως ὅλους τοὺς κοκκοφοίνικας καὶ ὅλες τὶς βανάνες, ποὺ μου πέφτουν εἰς τὸ μερτικό μου, μόνον γιὰ ἕνα μπιφτέκι!

— Λοιπόν, σὲ λίγο θὰ λάβῃς τὴν εὐχαρίστησι νὰ φάγῃς ἕνα, Γεράρδε! ἀπεκρίθη ὁ ἰατρός. Χάρις εἰς τὸν κύριον Βέμπερ, ὁ ὁποῖος κατεσκεύασε τ' ἀπαιτούμενα σκεύη καὶ ἐργαλεῖα, καὶ χάρις εἰς τὸν κύριον Βρανδεβένην, ὁ ὁποῖος εὗρε στάδιον νἀναπτύξῃ τὴν ἔξοχον τέχνην του, ἡ τράπεζά μας δὲν εἶνε ἀξιοκαταφρόνητος. Καὶ εἰς τὴν τέχνην τοῦ κ. Βρανδεβένη, ἡ ὁποία τὸν ἔκαμε δημοτικώτατον, ὀφείλομεν μέγα μέρος τῆς ἐπιρροῆς μας εἰς αὐτὸν τὸν τόπον· ἀλήθεια, φίλτατε Βρανδεβένη;

—Ὦ, ἔκαμε μετριοφρόνως ὁ Ἀρχισιτιστής· νομίζω ὅτι ὁ ἰατρὸς εἶνε ὑπερβολικός. Ἂν ἡ θέσις μας ἐβελτιώθη τόσον πολύ, αὐτὸ ὀφείλεται μᾶλλον εἰς τὴν ἐπιρροὴν τοῦ κ. Λωμόνδου, παρὰ εἰς τὴν τέχνην μου. Ἐν τούτοις ὅμως, δὲν θέλω καὶ νὰ ὑποτιμήσω τὸ ἐπάγγελμα τὸ ὁποῖον διὰ πολὺν καιρὸν ἐξήσκησα ἐντίμως καί, τολμῶ νὰ εἴπω, μετά τινος ἐπιτυχίας. Τίποτε δὲν εἶνε ἱκανὸν νὰ διαθέσῃ καλλίτερα τὸν ἄνθρωπον, ὅσον ἡ καλὴ κουζίνα· ἕνα λαμπρὸν γεῦμα εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ ἀνυπολογίστους συνεπείας. Δὲν ἐνθυμεῖσθε τί σας ἔλεγα διὰ τὸν μακαρίτην λόρδον Φαϊρφήλδ;...

—Μὰ γιὰ αὐτὸ καὶ οἱ Ματαβέλοι, ὑπέλαβεν ὁ κ. Μασσαί, φοβοῦνται τόσῳ πολὺ μή μας χάσουν. Καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἐκλέξουν, μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ Ἀρχίατρος, ὁ Μέγας Ὁπλοδιδάσκαλος καὶ ὁ Βασιλεὺς μαζί, θὰ ἐζύγιζαν εἰς τὴν πλάστιγγα πολὺ ὀλιγώτερον ἀπὸ τὸν Ἀρχισιτιστήν!...

—Ἡ πρὸς τ' ἀριστερᾷ καλύβη, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Λωμόνδος, εἶνε ἀκριβῶς τὸ σπίτι τοῦ κυρίου Βρανδεβένη. Ἐκεῖ μέσα μαγειρεύει τὰ ... ἀριστουργήματά του. Καθὼς βλέπετε, ὀλίγον ἀπέχει ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα, εἰς τρόπον ὥστε δὲν δυσκολεύεται ἡ ὑπηρεσία τῶν βασιλικῶν συμποσίων, τὰ ὁποῖα ὁ πατήρ σας παραθέτει κάθε τόσον εἰς τοὺς πιστούς του ὑπηκόους καὶ τὰ ὁποῖα θὰ μείνουν ἀλησμόνητα εἰς τὰ χρονικὰ τῆς βασιλείας του.

—Καὶ ἡ ἰδική σας, γιατρέ; ἠρώτησεν ὁ Γεράρδος. Ἀνυπομονῶ νὰ την μάθω, διότι θὰ ἔρχωμαι συχνὰ νὰ σας ἐνοχλῶ, ὅπως ἄλλοτε, εἰς τὴν καμπίναν τῆς Εὐσταθείας... θυμᾶσθε;

—Νὰ ἔρχεσαι, φίλε μου, νὰ μ' ἐνοχλῇς ὅσον συχνὰ θέλῃς! ἀπήντησεν ὁ ἰατρός, θέσας μετ' ἀγάπης τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Γεράρδου. Σοῦ προτείνω μάλιστα νὰ ἔλθῃς νὰ κατοικήσῃς μαζί μου. Ὅσον διὰ τὴν Κοραλίαν καὶ τὴν μικράν της φίλην, θὰ κατοικήσουν βέβαια εἰς τὰ ἀνάκτορα, τὰ ὁποῖα,—μεγάλη πολυτέλεια!—ἔχουν δύο δωμάτια...»

Οὕτω συνομιλοῦντες, ἔφθασαν εἰς τὴν κοιλάδα. Σμῆνος μαύρων παιδίων, τὰ ὁποῖα ἐκαραδόκουν τὴν ἐπιστροφήν καὶ τὴν παρέλασιν τῆς βασιλικῆς πομπῆς,—διασκέδασις πάντοτε νέα διὰ τὰ παιδία πάσης χώρας καὶ παντὸς χρώματος,— ἐπρόβαλλον ἤδη ὄπισθεν ἑκάστου θάμνου τὰς ὐλότριχας κεφαλὰς καὶ τὰ περίεργα, γουρλωμένα των μάτια. Τὰ ἀραπάκια αὐτά, μόλις ἀντελήφθησαν τὴν παρουσίαν τῶν νέων λευκῶν, καὶ ἀφ' οὗ παρῆλθεν ἡ πρώτη των ἔκπληξις, ἐστράφησαν πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἔφυγαν ὡς τρελλὰ πρὸς τὸ χωρίον, τρέχοντα καὶ ἀμιλλώμενα ποῖον πρῶτον νἀναγγείλῃ ἐκεῖ τὴν μεγάλην εἴδησιν. Διὰ τοῦτο, κατὰ τὴν ἄφιξιν τῶν Εὐρωπαίων, ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου ἔσπευσαν νὰ ἐξέλθουν, ὄχι εἰς τὰ παράθυρα,—διότι οἱ Χονδροκέφαλοι δὲν ἠσθάνθησαν ἀκόμη τὴν ἀνάγκην νὰ φωτίζουν καὶ νἀερίζουν τὸ ἐσωτερικὸν τῶν οἰκημάτων, — ἀλλ' εἰς τὰς θύρας. Ἀλλὰ καὶ αἱ θύραι αὗται ἦσαν τόσον μικραί, τόσον χαμηλαί, ὥστε ἔπρεπε νὰ εἰσέρχεται κανεὶς καὶ νὰ ἐξέρχεται ἕρπων, καὶ διὰ τοῦτο πολλαὶ τῶν μαύρων οἰκοδεσποινῶν ἐπαρουσιάσθησαν μὲ τὰ τέσσαρα πρὸ τῶν ἐκπλήκτων ὀμμάτων τῶν Εὐρωπαίων. Ἡ θέα τῆς Κοραλίας καὶ τῆς Λίνας ἐξῆψεν εἰς τὸ ἔπακρον τὴν περιέργειαν τῶν γυναικῶν. Ἀφ' οὗ ἐπὶ πολὺ ἐθαύμασαν μακρόθεν, μὲ μορφασμοὺς ζωηροτάτους, τὰς κομψὰς ἂν καὶ τετριμμένας ἐνδυμασίας των, τὸ λευκὸν των χρῶμα καὶ τὰς πλουσίας των κόμας, μερικαί, αἱ τολμηρότεραι, ἐπλησίασαν, περιεκύκλωσαν τὰς νεάνιδας, καὶ ἤρχισαν, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν ἀφρικανίδων, νὰ ψαύουν τὰς χεῖράς των, τὰς παρειάς των, τὰ ἐνδύματά των. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ ἐκδήλωσις αὕτη τοῦ θαυμασμοῦ ἔγινεν ὀχληροτάτη, καὶ αἱ νεάνιδες δὲν ἤξευραν πῶς νἀπαλλαχθοῦν ἀπὸ τὰς θαυμαστρίας των, ὅταν ἀπρόοπτος βοήθεια ταῖς ἦλθεν ἐξ αὐτῆς τῆς συνοδίας, τὴν ὁποίαν πρὸ μικροῦ εἶχεν ἀποδοκιμάσῃ ἡ Κοραλία. Ἡ βασιλικὴ σωματοφυλακὴ ἐξωργίσθη διὰ τὴν ἀσέβειαν. Ὀφθαλμοὶ ἐξήστραψαν ἄγριοι, καὶ ἀντήχησαν ραπίσματα, λακτίσματα, γρόνθοι, ξυλοκοπήματα, διανεμηθέντα ἀφειδῶς δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ. Ἀμέσως τὸ σμῆνος τῶν γυναικῶν διελύθη, διεσκορπίσθη μετὰ διαβολικῶν ὠρυγῶν, πρὸς μεγάλον τρόμον τῆς Κοραλίας καὶ τῆς Λίνας, τὰς ὁποίας ἡ συνοπτικὴ αὐτὴ διαδικασία, ἢ ταχεῖα ἐκτέλεσις τῆς ποινῆς εἶχον καταπλήξῃ. Ἀλλ' ὁ ἰατρὸς τὰς καθησύχασεν, εἰπὼν ὅτι παρόμοια μαθήματα, διδόμενα μετὰ δικαιοσύνης, συνέτεινον εἰς τὴν διατήρησιν τῆς κοινωνικῆς ἁρμονίας, λαμβανομένου ὑπ' ὄψει ὅτι αἱ γυναῖκες τοῦ τόπου θὰ ἐσχημάτιζαν τὴν χειροτέραν ἰδέαν περὶ τῶν ἀνδρῶν των, ἂν δὲν ταις ὑπενθύμιζον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ὅτι ἐγνώριζαν νὰ χειρίζωνται τὸ μαστίγιον τοῦ αὐθέντου.

Λήξαντος τοῦ ἐπεισοδίου, οἱ Χονδροκέφαλοι ἀνεσχημάτισαν τὴν φάλαγγά των καὶ ἀνέλαβον τὴν διακοπεῖσαν πορείαν μὲ βῆμα κανονικὸν καὶ ἐπίσημον. Μετ' ὀλίγον ἔφθασαν εἰς τὸ ἀνάκτορον, ἀφῆκαν ἐκεῖ τοὺς λευκοὺς καὶ αὐτοὶ ἀπεσύρθησαν εἰς τὰς καλύβας των, πειθήνιοι εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ κ. Μασσαί, μολονότι εἶχον μεγάλην ἐπιθυμίαν νἀνταλλάξουν ὀλίγας φιλοφρονήσεις μετὰ τῶν ἐπισήμων ξένων.

Ἡ καλύβη ἦτο ἀρκετὰ εὐρύχωρος· εἶχε παράθυρα, ἦτο ἐστρωμένη μὲ ψάθας καὶ ἐφαίνετο καθαρωτάτη· αἱ νεάνιδες ἀφῆκαν συγχρόνως κραυγὴν χαρᾶς καὶ θαυμασμοῦ.

Πόσαι ἡμέραι, πόσοι μῆνες εἶχον παρέλθῃ, ἀφότου δὲν ἔθεσαν τὸν πόδα εἰς οἴκημα εὐπρεπές! Παντοῦ, ὅπου ταῖς ἐδόθη ἄσυλον, ἔξω τῶν δασῶν καὶ τῶν σπηλαίων, δὲν εὗρον παρὰ σκότος, χάος, ἀκαθαρσίαν καὶ ἀταξίαν... Ἡ αἴθουσα ἦτο τετράγωνος. Ὁποία εὐχαρίστησις νἀναπαύωνται οἱ ὀφθαλμοί των ἐπὶ σχήματος συμμετρικοῦ! Ὑπῆρχν γύρῳ ἑδώλια, ὑπῆρχεν ἐν τῷ μέσῳ τράπεζα ξυλίνη. Ὥστε λοιπὸν ἠμποροῦσαν εἰς τὸ ἑξῆς νὰ κάθηνται ὡς ἄνθρωποι. Ὦ, τί πολυτέλεια! τί εὐτυχία! Ἀμέσως ἐλησμόνησαν ὅλην τὴν παρελθοῦσαν ἀθλιότητα.

—Καὶ δὲν εἴδατε ἀκόμη τίποτε! ἀνέκραξεν ὁ ἰατρός, ἡ τρυφερὰ καρδία τοῦ ὁποίου ἐμάντευσε τὴν συγκίνησιν τῶν κορασίδων. Ἄς σας δείξῃ πρῶτα ὁ κ. Μασσαὶ τοὺς θριάμβους τοῦ κυρίου Βέμπερ, καὶ ἔπειτα τὰ λέμε. Ὁ Γεράρδος καὶ ἐγώ, μὲ τὴν ἄδειάν σας, θὰ ὑπάγωμεν ἐν τῷ μεταξὺ νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὸ σπίτι μας.

Μειδιῶν, ὁ κ. Μασσαὶ ἤνοιξε μίαν θύραν, δι' ἧς εἰσήρχετό τις εἰς ἓν ἄλλο δωμάτιον, καὶ προσκαλέσας τὴν Κοραλίαν καὶ τὴν Λίναν νὰ το λάβουν εἰς τὴν κατοχήν των, τὴν ἔκλεισεν ὄπισθέν των ἠρέμα καί τας ἀφῆκε μόνας. Ἔ-

πεσαν τότε εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων καὶ ἔχυσαν ἄφθονα δάκρυα, — δάκρυα εὐτυχίας καὶ ἀνακουφίσεως ἀνεκλαλήτου.

Ἀφ' οὗ παρῆλθεν ἡ κρίσις αὕτη, αἱ νεάνιδες, τελείως πλέον συνελθοῦσαι, περιέφερον γύρῳ των τὸ βλέμμα, καί, καθὼς εἶχε προείπῃ ὁ κ. Λωμόνδος, κατεγοητεύθησαν. Ἡ πρώτη αἴθουσα, προωρισμένη διὰ τὰ ἐπίσημα γεύματα καὶ τὰς ὑποδοχάς, εἶχε κάτι τι τὸ τραχὺ καὶ ψυχρόν. Ἀλλ' ἀπεναντίας ἡ δευτέρα, αὐστηρῶς ἀπηγορευμένη εἰς τὰς ἀδιακρίτους εἰσβολὰς τῶν ξένων, ἦτο τὸ καταφύγιον, τὸ ἁγιαστήριον οὕτως εἰπεῖν τοῦ κ. Μασσαί. Ἐδῶ ἀπεσύρετο ὁσάκις ἤθελε νὰ συλλογισθῇ τοὺς προσφιλεῖς ἀπόντας, ἢ νὰ μελετήσῃ σχέδια σωτηρίας, ἢ ἁπλῶς νἀναπαυθῇ. Καὶ τῆς αἰθούσης ταύτης οἱ τοῖχοι ἦσαν ἐστρωμένοι μὲ ψάθας. Ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ὁμοιομόρφου τούτου βάθους, κυνηγετικὰ τρόπαια, φυλλώματα ἔξοχα, ἄνθη λαμπρά, καρποὶ γιγαντιαῖοι, χρυσαλλίδες θαυμάσιαι, πτερὰ πτηνῶν σπάνια, σκάραβοι σμαράγδινοι, τὰ πάντα καρφωμένα ἢ σεσωρευμένα μετὰ μεγάλης ἐπιτηδειότητος καὶ καλαισθησίας, ἐθάμβωναν τὸ βλέμμα. Ἀντὶ ὑαλωμάτων, εἰς τὰ παράθυρα ὑπῆρχον πλατέα φύλλα παπύρου διαφανῆ καὶ γαλακτόχροα· ἀλλ' ἡ ἀτμοσφαῖρα ἦτο τόσον γλυκεῖα, ἡ ἄποψις τοῦ τοπίου τόσον μαγευτική, ὥστε σπανιώτατα τὰ ἔχλειον.

Εἰς μίαν γωνίαν ἦτο ἡ κλίνη, ἀποτελουμένη ἀπὸ δέρματα πανθήρων, τελείως κατειργασμένα ὑπὸ τὰς ὀδηγίας τοῦ κ. Βέμπερ.

["Επεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

ΑΠΟ ΑΚΡΟΥ ΕΙΣ ΑΚΡΟΝ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΚΗΦΙΣΣΙΑΣ

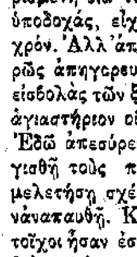

ΚΑΝΑ σᾶς εἶπα ἤδη περὶ τῆς ὁδοῦ Κηφισσίας εἰς τοὺς δύο προηγουμένους μας περιπάτους. Σήμερον θὰ τα συμπληρώσω διὰ μιᾶς ἐπισκοπήσεως τῶν κυριωτέρων, τὰ ὁποῖα συναντᾷ τις διασχίζων ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τὴν μεγάλην αὐτὴν ὁδόν. Δὲν θὰ σταματήσωμεν πολὺ εἰς ἓν ἕκαστον, διότι εἶνε πολλά, καὶ θὰ ἐχρειαζόμεθα πολὺν καιρόν. Ἡ συντομία μᾶς ἐπιβάλλεται. Θὰ ὑποθέσωμεν ὅτι διερχόμεθα τὴν ὁδὸν μὲ τὴν ταχύτητα τοῦ τράμ, καὶ δὲν θὰ καταβῶμεν πουθενὰ πρὸς ἐπίσκεψιν λεπτομερῆ.

Εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ὁδοῦ, ἐν ἰδιωτικὸν μέγαρον κινεῖ τὴν προσοχήν μας. Κεῖται ἀκριβῶς ἀπέναντι τῆς βορείου πλευρᾶς τῶν Ἀνακτόρων. Ὁ εὐρύς του ἡμικυκλικὸς ἐξώστης ὑποβαστάζεται διὰ κιόνων δωρικῶν. Εἶνε ἀρκετὰ μεγαλοπρεπές· καὶ ἂν ὑπάρχουν πλησίον του καὶ ἄλλα μεγαλοπρεπέστερα, ἀλλ' αὐτὸ μόνον διαχύνει ὡς μίαν αἴγλην... Θὰ την φαντασθῆτε, ἀρκεῖ νὰ σας εἴπω ὅτι εἶνε τὸ μέγκρον τοῦ Ἀνδρέου Συγγροῦ. Ἀγήρως καὶ τρισευλογημένη ἡ μνήμη τοῦ μεγάλου ἐθνικοῦ εὐεργέτου, τοῦ ὁποίου ὁ βίος ὑπῆρξε μία σειρὰ εὐποιίας, ἡ δὲ διαθήκη ὡς ἓν ὑψηλὸν ποίημα φιλανθρωπίας, φιλοπατρίας, ἀρετῆς!

Προχωροῦμεν. Μέγαρον κομψὸν καὶ ἰδιόρρυθμον, ἀπέναντι τοῦ ἀνακτορικοῦ κήπου, ἀντηχεῖ ἀπὸ φαιδρὰς παιδικὰς φωνάς. Ἐπὶ τῆς μεγάλης πινακίδος τῆς προσόψεως, ἀναγινώσκομεν: «Ἐθνικὸν Λύκειον». Ἀ, πόσας γνωριμίας, πόσας συμπαθείας ἔχομε ἐδῶ μέσα! Ἀποστέλλομεν τὸν ἐγκάρδιον χαιρετισμόν μας πρὸς τοὺς μικρούς μας φίλους, καὶ προχωροῦμεν.

Μία μάνδρα. Εἰς τὴν κιγκλιδωτὴν ἐξώθυραν οἱ περιπατηταὶ σταματοῦν καὶ κυττάζουν. Μονόζυγα, δίζυγα, αἰῶραι, κρῖκοι, καὶ παιδία γυμναζόμενα. Εἶνε τὸ Α' Γυμναστήριον τοῦ Ἐθνικοῦ Γυμναστικοῦ Συλλόγου... Γυμνάζεσθε, καλὰ παιδία! Καλλιεργεῖτε, ἀνακτύσσετε τὴν εὐρωστίαν τοῦ σώματος, ἡ ὁποία εἶνε ἐπίσης καὶ εὐρωστία τῆς ψυχῆς. Τί εὐχάριστον θέαμα!

Εἰς τὴν ἀπέναντι πλευράν,—ἀκριβῶς εἰς τὸ σημεῖον ὅπου ἡ ὁδὸς Κηφισσίας σχηματίζει μίαν καμπὴν καὶ προχωρεῖ πάλιν εὐθεῖα,—βλέπομεν τὴν εἴσοδον τοῦ μεγάλου περιβόλου, ὁ ὁποῖος περικλείει τοὺς στρατῶνας καὶ τὰ παραπήγματα τοῦ Α' Πυροβολικοῦ Συντάγματος. Ἀπέξω φρουρεῖ ἕνας στρατιώτης. Φαίνονται ὑπὸ τὰ ὑπόστεγα, τὰ κάρρα τῶν πυροβόλων παρατεταγμένα εἰς στοίχους μακρούς. Καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων παραπηγμάτων τοῦ Συντάγματος, τῶν διεσταρμένων ἐπὶ τοῦ ἀκεράντου ἐκείνου χώρου, διακρίνεται ἡ ἐρυθρὰ οἰκία, ἡ ὁποία χρησιμεύει ὡς διοικητήριον.

Εἰς τὴν ἄλλην πλευράν, εἰς τὴν γραμμὴν τῶν μεγάρων, ἰδοὺ τὸ Πτωχοκομεῖον. Ἀναγινώσκομεν τὴν λέξιν ἐπὶ τῆς σιδηρᾶς κιγκλιδωτῆς ἐξωθύρας, διὰ γραμμάτων ἐπίσης σιδηρῶν. Ἐπὶ δύο μαρμαρίνων πινακίδων, ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς κλίμακος τοῦ κήπου, εἶνε ἀναγεγραμμένα τὰ ὀνόματα τῶν εὐεργετῶν τοῦ φιλανθρωπικοῦ τούτου ἀσύλου. Γέροντες εὐπρεπεῖς, καθάριοι, περιποιημένοι, κάθηνται ὑπὸ τὰ δένδρα τοῦ κήπου, σχεδὸν εὐτυχεῖς... Εἶνε ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους θὰ ἐβλέπαμεν ρακενδύτους καὶ ταλαιπωρημένους ἐπαίτας εἰς τὸν δρόμον, ἂν δὲν ὑπῆρχε τὸ ἄσυλον, ὅπου οἱ πτωχοὶ διέρχονται ἡσύχως τὰς τελευταίας των ἡμέρας. Εἰς τὴν γωνίαν ἐγείρεται ἐρυθροπράσινος ὁ τροῦλλος τοῦ ναΐσκου τοῦ Καταστήματος,—μία παρηγορία.

Προχωροῦμεν ὀλίγα βήματα ἀκόμη, καὶ φθάνομεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον ὁ Εὐαγγελισμός. Εἶνε τὸ μεγαλήτερον νοσοκομεῖον καὶ τὸ τελειότερον τῶν Ἀθηνῶν. Ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸ κύριον οἰκοδόμημα, μὲ δύο πτέρυγας ἑκατέρωθεν, ὥστε εἶνε ἓν κτίριον τριπλοῦν, εὐρύ, εἰς τὸ βάθος μεγάλου κήπου, ὁ ὁποῖος φθάνει μέχρι τῆς ὁδοῦ. Εἰς τὴν ὑψηλὴν προστασίαν καὶ μέριμναν τῆς φιλανθρώπου Βασιλίσσης μας ὀφείλεται ὁ τέλειος ὀργανισμὸς καὶ ἡ εὐδοκίμησις τοῦ ἱδρύματος. Ἡ ὑψηλὴ Προστάτις τὸ ἐπισκέπτεται συχνότατα, καὶ εἶνε διὰ τοὺς ἀσθενεῖς ὅλους, πτωχοὺς καὶ πλουσίους, Ἄγγελος παρηγορίας καὶ χριστιανικῆς ἀγάπης. Καὶ συλλογίζομαι, διερχόμενος, ὅτι τοῦτο εἶνε τὸ ἀληθινὸν ἀνάκτορον τῆς Βασιλίσσης μας, ὅτι ἐδῶ εἶνε ὁ θρόνος τῆς ὡραίας της ψυχῆς!

Δεξιᾷ μας, ἐπὶ τῆς ἄλλης πλευρᾶς, ἐγείρεται ἡ Ριζάρειος Ἱερατικὴ Σχολή, — μεγάλη, περίφρακτος, μυστηριώδης, ὡς μοναστήριον. Ὁ ὡραῖος ναΐσκος της, μὲ τοὺς χρυσοῦς ἀπαστράπτοντας σταυρούς του, εἶνε ἀπέναντι τοῦ Νοσοκομείου.

Προχωροῦμεν. Ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου ἡ ὁδὸς Κηφισσίας δὲν εἶνε πλέον ἡ ἀριστοκρατικὴ ὁδὸς τῆς πόλεως, μὲ τὴν σειρὰν τῶν λαμπρῶν της μεγάρων, ἡ ὁποία λήγει εἰς τὸν κῆπον τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. Ἀπὸ ἐδῶ ἀρχίζει πλέον ἡ καθαυτὸ ἐξοχικὴ ὁδός, ἡ ὁδὸς τῶν Ἀμπελοκήπων. Δὲν διατηρεῖται πλέον οὔτε τὸ σχέδιον, οὔτε τίποτε ἄλλο, ἐκτὸς μιᾶς στοιχειώδους εὐθυγράμμου ρυμοτομίας. Τὰ κτίρια εἶνε διεσκορπισμένα ἀτάκτως ἐπὶ τῶν ἀπεράντων ἐκτάσεων, δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, καὶ εἶνε ὡς ἐπιτοπλεῖστον στρατῶνες, παραπήγματα καὶ ἐπαύλεις. Ἰδοὺ τὸ «Ἀρεταίειον», νοσοκομεῖον ἱδρυθὲν διὰ τοῦ κληροδοτήματος τοῦ Θεοδώρου Ἀρεταίου, τοῦ διασήμου χειρούργου, καὶ τῆς συζύγου του Ἑλένης. Εἶνε τὸ μόνον ἵδρυμα, τὸ ὁποῖον θά μας σταματήσῃ μέχρι τοῦ πέρατος τῆς ὁδοῦ, ὅπου, μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐπαύλεων, διακρίνεται ἡ ἔπαυλις τοῦ κ. Θών, ἡ βίλλα « mon caprice » ὅπως τὴν ὠνόμασεν ὁ ἰδιοκτήτης,—τὸ σύνηθες τέρμα τῶν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κηφισίας μεγάλων περιπάτων.

Ἡ γειτνίασις τῆς γνωστοτάτης αὐτῆς βίλλας μὲ τοὺς στρατῶνας, ἐνέπνευσε κάποτε εἰς ἕνα ποιητήν, γράψαντα ἕνα ἀστεῖον Ὀδηγὸν τῶν Ἀθηνῶν, τὸ ἑξῆς φαιδρότατον τετράστιχον περὶ τῶν Ἀμπελοκήπων:

Ἐδῶ τοῦ καθενὸς κωθών'
Ἡ ἀρβύλα·
Ἐδῶ καὶ τοῦ κυρίου Θών
Ἡ βίλλα.

ΦΛΙΔΩΝ

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 329.)

— Πολὺ καλά, πολὺ καλά, εἶπεν ὁ Διοικητής· ἐκινδυνεύατε ὅμως νὰ συλληφθῆτε ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ.

— Ἐμέ . . . ἤρχισεν ὁ Ἐπισκοπικὸς Ἐπίτροπος.

— Ὁ κίνδυνος δὲν με φοβίζει, συνεπλήρωσεν ὁ Σαὶν Ροκαντέν.

— Τότε λοιπόν, κύριοί μου, ἡσυχάσατε. Εἰς τὸ ἑξῆς θὰ σας ἀναθέτω ὅλας τὰς ἀνερευνήσεις καὶ τὰς προσκοπάς, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν θὰ παραπονηθῆτε τοῦ λοιποῦ διὰ τὴν ἀπραξίαν σας. Ἐλπίζω ὅμως, ὅτι θὰ παραιτηθῆτε πλέον τῆς ἰδέας νὰ φύγετε.

Ἐκόντες ἄκοντες οἱ δύο φίλοι ηὐχαρίστησαν τὸν Διοικητήν, ὁ ὁποῖος τοὺς προέπεμψε καὶ τοὺς ἀπεχαιρέτισε φιλικώτατα.

Ἐξελθόντες τοῦ Διοικητηρίου, συνήντησαν τὸν Βελαιμῆν. Ὁ πράκτωρ τοὺς ἐνεθάρρυνεν ὀλίγον, ὑποσχεθεὶς ὅτι θὰ εὕρισκεν ἄλλον τρόπον ἀποδράσεως· ἀλλὰ τοὺς ἐζήτησε προθεσμίαν ὀλίγων ἡμερῶν, διὰ νὰ συνεννοηθῇ καὶ νὰ προετοιμάσῃ καλῶς τὰ πράγματα.

Τὸ ἑσπέρας, οἱ εὐπατρίδαι περιεφέροντο μελαγχολικῶς ἔξωθεν τῆς οἰκίας των, ἀναμένοντες τὴν ὥραν τοῦ δείπνου. Δὲν ὡμίλουν διόλου.

Ἔξαφνα ὁ Ἐπισκοπικὸς Ἐπίτροπος ὤθησε τὸν ἀγκῶνα τοῦ φίλου του.

— Γιὰ ἰδές, τῷ εἶπε· ἐκεῖνος ἐκεῖ δὲν εἶνε ; . . .

— Ὁ παπᾶς πού μας ἔδωσε τὴν τσοκολάτα, ὁ Ἀλόνσος ; . . . Ναί, ναί, αὐτὸς εἶνε !

Καὶ ὁ ἱππότης ἔσπευσεν ἀποφασιστικῶς πρὸς τὸν ἱερέα, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο περιπλανώμενος ἀνησύχως.

Οἱ παλαιοὶ φίλοι ἀνεγνωρίσθησαν ἀμέσως. Ἀλλ' ἡ συνδιάλεξις δὲν ἦτο καὶ τόσον εὔκολος· ὁ ἀγαθὸς ἱερεὺς δὲν ὡμίλει γαλλικὰ περισσότερα ἀπὸ ἄλλοτε, καὶ οἱ εὐπατρίδαι ἠναγκάσθησαν νὰ καλέσουν πρὸς βοήθειάν των ὅσα λατινικὰ ἐγνώριζαν καὶ νὰναπληρόνουν τὰς λέξεις, αἱ ὁποῖαι τοῖς ἔλειπον, εἴτε δι' ἱσπανικοῦ τσάρ-πάτρα, εἴτε διὰ παντομίμας, ζωηρᾶς μὲν ἀλλ' ὄχι καὶ εὐνοήτου.

Κατ' ἀρχὰς ὁ Δὸν Ἀλόνσος ἐφάνη πολὺ ἐπιφυλακτικός, πολὺ διστακτικός· κατόπιν ὅμως ἔδειξε διάθεσιν νὰ φανῇ κάπως κοινωνικώτερος, καὶ ἐννοήσας τοῦτο ὁ ἱππότης, δὲν ἐδίστασε νὰ τῷ προτείνῃ ἵνα συμμερισθῇ, ἂν ἤθελε, τὸ δεῖπνον, τὸ ὁποῖον ἡτοιμάζετο διὰ τὸν Ἐπίτροπον καὶ δι' αὐτόν.

Τὰ πράγματα ἐπροχώρησαν. Ὁ ἱερεὺς ἔδωσε νὰ ἐννοήσουν ὅτι δὲν ἦτο καὶ πολὺ εὐχαριστημένος ὑπὸ ἔποψιν καταλύματος, ὁ δὲ Σαὶν Ροκαντὲν τὸν παρεκάλεσεν ἀμέσως νὰ θεωρήσῃ τὴν οἰκίαν των ὡς ἰδικήν του· καὶ ἐπειδὴ ὁ δὸν Ἀλόνσος, κατὰ τὴν ἀποστολικὴν συνήθειαν, ἔφερεν ἐπάνω του ὅλας του τὰς ἀποσκευάς, ἡ μετοικεσία ἐπραγματοποιήθη εἰς τὴν στιγμὴν καὶ χωρὶς καμμίαν δυσκολίαν.

«Διὰ νὰ τεθῇ ἐπὶ κεφαλῆς στίφους γκουερίλλιέρων» (Σελ. 340, στήλ. γ')

Μετὰ τὸ δεῖπνον, οἱ τρεῖς των ἦσαν πλέον οἱ καλλίτεροι φίλοι τοῦ κόσμου. Μάλιστα, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ οἴνου ξερές, ὁ ὁποῖος ἔρρευσεν ἄφθονος, οἱ φίλοι ἠσθάνθησαν μεγάλην ἀνάγκην διαχύσεως, καὶ ὁ ἱερεὺς ὡμολόγησε τότε εἰς τοὺς φιλοξενοῦντας αὐτὸν ὅτι ἦτο πολὺ εὐτυχὴς διὰ τὴν λαμπρὰν των δεξίωσιν, τόσῳ μᾶλλον, καθ' ὅσον οἱ πόροι του ἤρχισαν νὰ ἐξαντλοῦνται.

Ὁ ἱππότης ἠθέλησε τότε νὰ τὸν παρακαλέσῃ θερμῶς νὰ θεωρήσῃ καὶ τὸ βαλάντιόν του ὡς ἰδικόν του· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν κατώρθωνε νὰ τὸ ἐκφράσῃ καταληπτῶς λατινιστί, κατέφυγε πάλιν εἰς τὴν παντομίμαν, καὶ λαβὼν μερικὰ λουδοβίκια, τὰ ἐπέρασεν εἰς τὴν σακούλαν τοῦ πάτερ-Ἀλόνσου.

Κατόπι, συλλογισθεὶς ἔξαφνα ὅτι ὁ ἀγαθὸς ἱερεὺς ἠμποροῦσε νὰ τῷ χρησιμεύσῃ διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς τόσῳ ποθητῆς ἀποδράσεως, ἤρχισε νὰ τῷ διηγῆται διὰ μακρῶν τὴν ἱστορίαν του, καθὼς καὶ τὴν τοῦ Ἐπιτρόπου, μετὰ πάσης ἐμπιστοσύνης καὶ εἰλικρινείας.

Ἡ λατινικὴ αὕτη διήγησις τὸν ἔκαμε νὰ κοπιάσῃ πολύ, ἀλλὰ συνεκίνησε βαθύτατα τὸν δὸν Ἀλόνσον.

Ὁ Σαὶν Ροκαντὲν τὸν ἐβεβαίωσεν, ὅτι δὲν εἶχεν ἔλθῃ εἰς τὴν Ἱσπανίαν διὰ νὰ πολεμήσῃ ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως Ἰωσήφ, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν ἀνεψιόν του Ρογῆρον, καταδιωκόμενον ὑπὸ κακούργων, οἱ ὁποῖοι ἐπεβουλεύοντο τὴν ζωήν του. Ἐκ τούτου ὁ ἱερεὺς συνεκινήθη ἀκόμη περισσότερον, καὶ ἐξωμολογήθη εἰς τοὺς δύο φίλους,—εἰς ἓν ἱσπανολατινικὸν ἰδίωμα παραδοξότατον, —ὅτι εἶχεν ἀφίσῃ τὴν ἐφημερίαν του διὰ νὰ πολεμήσῃ κατὰ τῶν Γάλλων καὶ νὰ τεθῇ ἐπὶ κεφαλῆς στίφους γκουερίλλιέρων, πρὸς συνάντησιν τοῦ ὁποίου θἀπήρχετο μετ' ὀλίγον.

Μετὰ τὰς ἀμοιβαίας ταύτας ἐξομολογήσεις, οἱ τρεῖς ἄνδρες ὡρκίσθησαν φιλίαν καὶ ἀλληλοβοήθειαν.

Ὁ Δὸν Ἀλόνσος ὑπεσχέθη ἀφ' ἑνὸς τὴν συνδρομήν του καὶ τὴν προστασίαν του κατὰ πάσης ἐπιβουλῆς καὶ προσβολῆς ἐκ μέρους τῶν συμπολιτῶν του· ἀφ' ἑτέρου δὲ οἱ δύο εὐπατρίδαι τῷ ὑπεσχέθησαν, ὅτι θὰ τὸν ἐβοήθουν νὰ διέλθῃ τὸ γαλλικὸν στρατόπεδον ἀκωλύτως.

Μέγα μέρος τῆς νυκτὸς παρῆλθε μὲ τὴν ἐνδιαφέρουσαν αὐτὴν συνομιλίαν, οὕτως ὥστε, ὅταν ἀργὰ πλέον οἱ φίλοι ἀπεχωρίσθησαν διὰ νὰ κοιμηθοῦν, ἦσαν καὶ οἱ τρεῖς κατενθουσιασμένοι.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὁ ἱππότης ἔσπευσε νὰ διηγηθῇ ἀφελῶς τὰ γεγονότα τῆς ἑσπέρας εἰς τὸν Βελαιμῆν.

Ὁ πράκτωρ τὸν συνεχάρη διότι εὗρε τόσῳ πολύτιμον βοηθόν, καί τον συνεβούλευσε νὰ ἐπωφεληθῇ τῶν ἀγαθῶν διαθέσεων τοῦ ἱερέως καὶ νὰναχωρήσῃ ἀμέσως.

Ὁ Σαὶν Ροκαντέν, ὁ ὁποῖος δὲν ἤθελε ἄλλο καλλίτερον, ἔσπευσε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Ἐπίτροπον, καὶ κατόπι, μαζὶ καὶ οἱ δύο, μετέβησαν πρὸς συνάντησιν τοῦ ἱερέως.

Ὁ Δὸν Ἀλόνσος δὲν εἶχε καμμίαν δυσκολίαν νὰναχωρήσῃ ἀμέσως· ἀπεναντίας ἐφαίνετο σπεύδων καὶ αὐτός, νὰ φθάσῃ τὸ ταχύτερον εἰς τὸ τέρμα τοῦ ταξειδίου του.

Αὐτὴν τὴν φορὰν διῆλθον τὰς πύλας τῆς πόλεως χωρὶς ἐμπόδιον. Δὲν ἔλαβον οὔτε κἂν ἀνάγκην νὰ δώσουν τὸ σύνθημα, διότι ὁ σκοπὸς ἐγνωρίζετο εὐσεβάστως διὰ νὰ δεχθῇ τὴν εὐλογίαν τοῦ πάτερ Ἀλόνσου.

Εὑρεθεὶς οὕτως ἔξω τῆς πόλεως, ὁ Ἐπισκοπικὸς Ἐπίτροπος Παλουάζος τόσον συνεκινήθη, ὥστε ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἱερέως, τὸν ἀπεκάλεσε

μετὰ δακρύων σωτῆρά του, καὶ ὡμολόγησεν εἰς τὸν ἱππότην ὅτι τώρα μόλις ἤρχιζε νὰναπνέῃ ἐλευθέρως, διότι εἶχε φοβηθῆ πολύ, μήπως ἤθελον ἐπαναληφθῆ αἱ σκηναὶ τῆς προηγουμένης ἡμέρας.

Ἀλλ' ὁ ἱερεὺς δὲν ἔδειξε διάθεσιν τἀνταποκριθῇ εἰς τὰς διαχύσεις ταύτας· ἀπεναντίας ἤρχισε νὰ ἐπιταχύνῃ τὸ βῆμά του. Καὶ κάθε φορὰν ποῦ ἔμενεν ὀπίσω ὁ Παλουάζος, ὁ ἱσπανὸς ἐμουρμούριζε :

— Π ρ ό ν τ ο ! ... Π ρ ό ν τ ο ! (γρήγορα ! γρήγορα !)

Καὶ οὕτως, ὁ δυστυχὴς Ἐπίτροπος ἦτο ἠναγκασμένος νὰ περιπατῇ πολὺ ταχύτερον, ἀφ' ὅσον τῷ ἐπέτρεπον οἱ πόδες του.

Μετὰ πορείαν ἐπίπονον, ἀλλὰ σύντομον, οἱ τρεῖς φίλοι ἔφθασαν εἰς τὸ Γαλλικὸν στρατόπεδον.

Ἐδῶ ὁ ἱππότης καὶ ὁ ἐπίτροπος ἀνεγνωρίσθησαν ὡς συγγενεῖς τοῦ Ρογήρου Νοαρμὼν καὶ ἔγιναν δεκτοὶ μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας, ὅπως καὶ ὁ ἱερεὺς τὸν ὁποῖον ἐπαρουσίασαν ὡς εὐεργέτην καὶ σωτῆρά των.

Διενυκτέρευσαν εἰς τὸ στρατόπεδον, τὸ ὁποῖον ἀφῆκαν τὴν πρωΐαν. Τοῖς εἶχον εἴπῃ ὅτι οἱ φίλοι των ἀπῆλθον μετὰ τοῦ ἀποσπάσματος, τοῦ ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ταγματάρχου Δυβάλ, μεταβαίνοντος εἰς Ταρραγόναν, πρὸς συνάντησιν τοῦ στρατάρχου Συσσέ. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ φθάσουν εἰς τὴν Καταλωνίαν καὶ νὰ διασχίσουν τὴν Σιέρραν Ρόνδαν.

Αὐτὸς ἦτο καὶ ὁ δρόμος τοῦ Δὸν Ἀλόνσου.

Ἡ πορεία ἐφάνη ἐπίπονος κάπως εἰς τοὺς δύο εὐπατρίδας, οἱ ὁποῖοι δὲν ἦσαν συνειθισμένοι νὰ ὁδοιποροῦν πολὺ καὶ εἰς τόσον τραχεῖς δρόμους· ἀλλ' ἡ ἰδέα ὅτι θὰ ἐπανεύρισκον μετ' ὀλίγον τὸν προσφιλῆ των Ρογῆρον, τοῖς ἔδιδε θάρρος.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire]

ΜΗΝΙΑΙΑ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ — ὑπὸ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

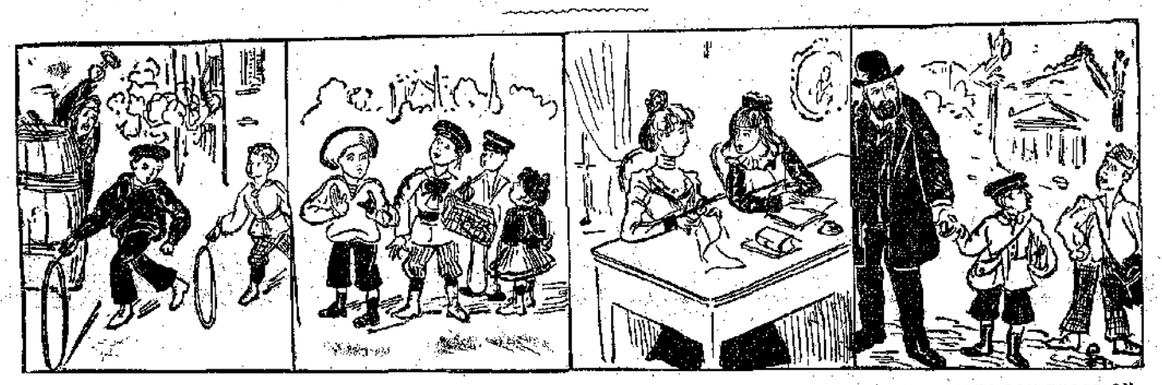

ΟΙ ΣΤΕΦΑΝΟΙ... ΤΩΝ ΑΜΕΛΩΝ

Φαίνεται ὅτι οἱ μόνοι στέφανοι, τοὺς ὁποίους κερδίζουν οἱ ἀμελεῖς, εἶνε αὐτοὶ ποῦ πέρνουν ἀπὸ τοὺς βαρελοποιούς, ὅταν ἐπιδιορθώνουν τὰ παλιὰ βαρέλια.

Οἱ δρόμοι γεμίζουν ἀπὸ παιδιὰ ποῦ κυλοῦν στεφάνια. Εἶνε τὸ παιγνίδι τῆς ἐποχῆς.

Ο ΠΟΝΤΙΚΟΣ

—Καὶ τί θὰ τον κάνωμε, παιδιά;

—Νά, θὰ τον βρέξουμε μὲ πετρέλαιο καὶ θὰ του βάλουμε φωτιά ...

—Πώ, πώ ! ἔχει δᾶ τὸν καημένο... δὲν τον λυπᾶσαι ;

—Μπᾶ ! δὲν ἄκουσες λοιπὸν πῶς τὰ ποντίκια μᾶς κουβαλοῦν τὴν πανάλη ;

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΕΛΛΕΙΨΙΣ

Τὴν 1 Σεπτεμβρίου, διάλογος μεταξὺ μητρὸς καὶ κόρης :

—Σὰ σήμερα ἔκτισε ὁ Θεὸς τὸν κόσμο, μαμμά;

—Ναί, παιδί μου· καὶ καθαυτὸ ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ὁ νέος χρόνος.

—Πολὺ παράξενη Ἀρχιχρονιά, μαμμά, ἀφ' οὗ δὲν μας κάμνετε δῶρα.

ΤΟ ΑΝΟΙΓΜΑ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

Ὁ Καλὸς Δοῦστερος :—Μὲ γειὰ καὶ μὲ χαρά, κύριε Νίκο ! Νὰ ἤξευρες πῶς σε ζηλεύω, ποῦ πηγαίνεις εἰς τὸ σχολεῖο !

Ὁ Κακὸς Μαθητής : — Ἄλχ, νὰ ἤξευρες ἐγὼ πῶς ζηλεύω ἐσένα, ποῦ εἶσαι ἀκόμα ἐλεύθερος νὰ τριγυρίζῃς ἀτοὺς δρόμους !...

ΕΙΚΩΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΕΤΟΙΚΕΣΙΑΝ

Τὰ παιδιὰ μεταβάλλονται εἰς ἀχθοφόρους καὶ κουβαλοῦν εἰς τὸ καινούργιο σπίτι τάγαπητά των κατοικίδια ζῷα. Εἶνε βέβαια τὰ μόνα πράγματα, ποῦ δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ τα ἐμπιστευθῇ εἰς τὸ κάρρον τῆς μετακομίσεως !

ΠΡΟΩΡΗ ΑΦΗΡΑΜΑΔΑ

—Μπρὲ νὰ πάρ' ἡ ὀρτή ! Σὲ καλό μου !.. Πάλι 'στὸ παλιὸ σπίτι ἤλθα! Εἶνε τρεῖς ἡμέρες τώρα ποῦ μετοικήσαμε, καὶ ἀκόμη δὲν κατώρθωσα νὰ τὸ συνειθίσω... Κάθε ποῦ θὰ σχολάσω, ἐδῶ θὰ ἔλθω. Ἄ, μὰ δὲν ὑποφέρεται πειὰ ἡ ἀφηρημάδα μου !

ΕΝΑΣ ΚΟΥΦΙΟΚΕΦΑΛΑΚΗΣ

Ἐπιγραφὴ ἐπὶ τῆς ἐξωθύρας :

«*Ὁ Ἰατρὸς Κ... μετῴκησεν εἰς τὴν ὁδὸν Σόλωνος ἀριθμ...*»

Κι' ἕνας μικρὸς Κουφιοκεφαλάκης, ἐπέγραψεν ἀπὸ κάτω κάτω γνῶσιν τοῦ κοινοῦ : «*Κ' ἐμεῖς ἐμείναμεν εἰς τὸ ἴδιο.*»

ΖΗΛΟΣ ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΟΣ

«Ἀγαπητήμου Διάπλασις. Μόλις ἔλαβα τὴν ἐγκύκλιόν σου καὶ ἀμέσως ἀντέγραψε τὸν τύπον τῆς ἐπιστολῆς *καὶ μὲ τὰ δύο μου χέρια.*»

Τί κρῖμα νὰ μὴν ἔχῃ καὶ τρίτον χέρι ! Θὰ ἔκαμνε ταυτοχρόνως καὶ τὰ τρία ἀντίγραφα !

Η ΨΗΦΟΦΟΡΙΑ ΜΑΣ

ΠΑΡΑΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΣ

Μέχρι τῆς 15 Νοεμβρίου 1899.

Ἔληξεν ἡ πρώτη προθεσμία διὰ τὴν Ψηφορίαν, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν συνεπληρώθη ὁ ἀριθμὸς τῶν 1000 ψηφοφόρων, ὁ ὁποῖος θὰ ἐπραγματοποίει τὴν αὔξησιν τοῦ φύλλου μας.

Τοῦτο, ὡς ἠδυνήθην νὰ κρίνω ἀπὸ τὰς ἐπιστολὰς πλείστων φίλων μου, ὀφείλεται κυρίως εἰς τὸ σύντομον τῆς πρώτης προθεσμίας· οἱ περισσότεροι δὲν ἐπρόφθασαν νὰ ψηφίσουν, μολονότι τὸ ἐπεθύμουν μεγάλως, εἴτε διότι ἔλειπον εἰς τὰς ἐξοχὰς καὶ δὲν ἔλαβον οὔτε κἂν γνῶσιν τῆς Προκηρύξεως, εἴτε διότι εἶχον ἄλλας φροντίδας σχολικάς,—εἰσιτηρίους ἐξετάσεις κτλ.—αἱ ὁποῖαι δὲν τους ἄφηναν καιρὸν νὰ σκεφθοῦν περὶ ἀνανεώσεως τῆς συνδρομῆς.

Διὰ ταῦτα, παρατείνω τὴν προθεσμίαν τῆς Ψηφοφορίας ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 15 Νοεμβρίου ἐ. ἔ. διὰ νὰ προφθάσουν νὰ ψηφίσουν ἕως τότε ὅλοι ὅσοι ἐπιθυμοῦν τὴν αὔξησιν τοῦ φύλλου μας καὶ νὰ συμπληρωθῇ οὕτω ὁ ἀριθμὸς τῶν 1000.

Οἱ ὅροι τῆς Ψηφοφορίας παραμένουν οἱ αὐτοί, ὡς ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὴν Προκήρυξιν τῆς 31 Ἰουλίου (φυλ. 32ον σελ. 261)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΓΙΑΝΝΗΣ Ο ΚΑΛΟΠΙΧΕΙΡΟΣ

(Γερμανικὸ παραμῦθι)

Μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρό, ὁ Γιάννης σὰν ἐδούλευεν ἑπτὰ ὁλόκληρα χρόνια, εἶπε μιὰν ἡμέρα 'στὸν ἀφεντικό του :

—Ἀφέντη μου, σ' ἐδούλεψα κἄμποσο καιρό· τώρα θέλω κι' ἐγὼ νὰ πάω 'στὴ μάνα μου· πλήρωσέ με, σὰν ἔχῃς εὐχαρίστησι.

Καὶ ὁ ἀφέντης τοῦ :

—Ὅπως μ' ἐδούλεψες πιστὰ καὶ τίμια, θὰ σ' εὐχαριστήσω· τοῦ εἶπε, κ' ἀμέσως τοῦ δίνει ἕνα κομμάτι χρυσάφι, χονδρὸ σὰν τὸ κεφάλι του.

Ὁ Γιάννης βγάζει τὸ μαντῆλί του, δένει καλὰ τὸ χρυσάφι του καί, φέρωντάς το 'στὸ ὦμο, περασμένο ἀπὸ τό ραβδί του, πιάνει τὸ δρόμο νὰ πάῃ 'στὴ μανοῦλά του.

Μὰ ἐκεῖ ποῦ ἐπήγαινε βιαστικός, ξανοίγει ἕναν καβαλάρη, ποὔτρεχε χαρούμενος ἐπάνω εἰς τὸ ἄτι του, καὶ «Ἄχ, καϊμένε Γιάννη, ξεφώνισε, τί καλὰ νὰ πήγαινες καὶ σὺ καβάλα· καλοκαθισμένος, σὰν σὲ πολυθρόνα, χωρὶς νὰ σκοντάφτῃς 'στὰ βράχια τοῦ δρόμου, χωρὶς νὰ λυώνῃς τὲς μετσασόλες σου, καὶ νὰ κόβῃς δρόμο, ποῦ μόνον ὁ Θεὸς γνωρίζει πόσο !»

Ὁ καβαλάρης, σὰν ἄκουσε τὸ Γιάννη νὰ ξεφωνίζῃ τόσο παρεπονετικά, λόγια, σταματᾷ καὶ τοῦ λέει :

— Καὶ πῶς, Γιάννη, ἔτσι δὰ ποδαρᾶτος ;

—Ἄμ, δὲν τρέχω τοῦ κακοῦ ! ἀπάντησε· φέρω 'στοὺς γονέους μου αὐτὸ τὸ κομμάτι τὸ χρυσάφι. Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς εἶνε χρυσάφι, μὰ αὐτὸ δὲν θὰ εἴπῃ καὶ πῶς δέν με βαραίνει, κόβωντάς μου τὸν ὦμο.....

—Σὰν σ' ἐνοχλῇ, τοῦ λέγει ὁ καβαλάρης, κι' ἂν θέλῃς, ἀλλάζομε· χέρι μὲ χέρι : σοῦ δίνω τἄλογό μου καὶ σύ μου παραδίνεις τὸ χρυσάφι σου.

—Μὲ ὅλη μου τὴν εὐχαρίστησι, ἀποκρίθηκεν ὁ Γιάννης, μὰ θὰ σε βαραίνῃ, σοῦ το λέω ...

Ὁ καβαλάρης ἀμέσως ξεπεζεύει, παίρνει τὸ χρυσάφι, καὶ ἀφοῦ ἐβοήθησε τὸν Γιάννη νὰ καβαλικέψῃ, τοῦ δίνει 'στὸ χέρι τὸ χαλινάρι καὶ φεύγωντας τοῦ λέγει :

—Τώρα ἄκου· σὰν θέλῃς νὰ πᾷς τρεχάλα, κτύπα τὴ γλῶσσά σου κακκαριστὰ καὶ φώναζε «Χόπ ! Χόπ !»

Ὁ Γιάννης πρώτη του φορὰ ποῦ αἰσθάνθηκε τόση χαρά, καὶ ἡ καρδιά του ἐπετοῦσε, βλέπωντας τὸν ἑαυτόν του 'στὴ σέλλα τοῦ ἀλόγου· μὰ δὲν ἐπέρασε μιὰ στιγμὴ καὶ ὡρέχθη νὰ τρέξῃ, νὰ πετάξῃ ὅσον εἰμποροῦσε γληγορώτερα, καὶ ἀμέσως ἐκτύπησε τῇ γλῶσσά του κακκαριστὰ καὶ ἐφώναξε : «Χόπ ! Χόπ !»

Τὸ ἄτι δὲν ἤθελε ἄλλο· ἄρχισε νὰ τρέχῃ, σὰν φτερὸ, καί, πρὶν ἀκόμη ὁ Γιάννης προφθάσῃ νὰ κρατηθῇ, χωρὶς νὰ το καταλάβῃ, ἐξετινάχθη ἔξω ἀπὸ τὸν δρόμο μέσα 'ς ἕνα χανδάκι, ἐνῷ τὸ ἄλογο ἀκόμη θἄτρεχε, ἂν δὲν το ἐσταματοῦσεν ἕνας χωρικός, ποῦ εὑρέθη ἔξαφνα ἐμπρός του, βόσκωντας τὴν ἀγελάδα του.

Ὁ Γιάννης, καθὼς ἐσηκώθη, ὅπως εἰμποροῦσε, καὶ εἶδε τὸ χωρικὸ κρατῶντας τὸ ἄλογο, ἐζύγωσε καί, κατὰ τὴ συνήθειά του, λέγει :

—Πολὺ ἄσχημη διασκέδασις εἶνε, φιλαράκο μου, ἡ ἱππασία, μάλιστα σὰν ἔχῃ κἀνεὶς ἕνα παληάλογο, σὰν καὶ δαῦτο, ποῦ, ἄφ-σβύσε, σὲ ξεσφενδονάει κατὰ τὰ χανδάκια, μὲ κίνδυνο νὰ σε ξεσβερκώσῃ. Ἐγὼ νὰ ξανανέβω πιὰ 'στὴ ράχη του ; ὁ Θεὸς νὰ φυλάξῃ ! Ναί, μάλιστα, νἄχῃ κανείς, καλὴ ὥρα σὰν καὶ τοῦ λόγου σου, μιὰ τέτοιαν ἀγελάδα, τὸ καταλαβαίνω· πλούσια τὰ ἐλέη της : θἄχῃ τὸ γάλα του, τὸ βούτυρό του, τὸ τυρί του. Νὰ σου εἰπῶ, ὅ,τι κι ἂν εἶχα τῶδινα νἀποκτοῦσα μιὰν ἀγελάδα σὰν καὶ τοῦ λόγου 'της.

—Ἀφοῦ λοιπὸν ἔχῃς τόσον πόθο, τοῦ λέγει ὁ χωρικός, πάρε τὴν ἀγελάδα μου καὶ δός μου τὸ ἄλογό σου.

Ὁ Γιάννης πάει νὰ πετάξῃ ἀπὸ τὴ χαρά του, καὶ ὁ χωρικὸς μ' ἕνα πήδημα εὑρέθη 'στὴ σέλλα τοῦ ἀλόγου του, καὶ ὅπου φύγῃ φύγῃ, ἀφίνωντας τὴν ἀγελάδα του νὰ βόσκῃ μὲ τὸ Γιάννη ....

Ὁ Γιάννης τώρα ὠδηγοῦσε «τὸ πρᾶμά του» ἥσυχα-ἥσυχα, σχεδιάζωντας τί και τί δὲν θὰ κάνῃ μὲ τὸ περίφημο ψώνιο του, καὶ ἔλεγε :

«Νά, ζωὴ μιὰ φορὰ ! ἕνα κομμάτι ψωμί καὶ τίποτε ἄλλο· καὶ τί ἄλλο σοῦ χρειάζεται, σὰν θἄχῃς τὸ καθημερινό σου βούτυρο, καὶ τὸ τυρί σου γιὰ προσφάγι; καὶ νὰ διψάσῃς ἀκόμα, ἀρμεξε τὴν ἀγελαδοῦλα σου καὶ τράβα ἕναν ποτῆρο γάλα νἀ δροσισθῇ ἡ καρδιά σου· τί θέλεις τὰ περισσότερα ; »

Καὶ αὐτὰ λέγωντας, ἐμπῆκε 'στὸ πρῶτο χάνι ποῦ ἀπάντησε, ἔφαγε ὅσα εἶχε 'στὸ ταγαράκι του, καὶ δίνωντας ἕνα-δύο πεντάρες ποῦ εἶχε 'στὴν τσέπη του, ἔπιε μισὸ ποτηράκι κρασί, καὶ μὲ τὴν ἀγελάδα του ξανάπτασε τὸ δρόμο περίχαρος.

Ἡ ζέστη ὅμως τώρα ἦταν ἀνυπόφορη καὶ εἶχε νὰ τραβήξῃ τὸν δρόμο του περνῶντας ἀπὸ ἕναν κάμπο φαλακρό, κάμποσης ὥρας μάκρος· ἄρχισε νὰ ἱδρόνῃ καὶ ὑπόφερε τόσο πολὺ ἀπὸ τὴ φλόγα τοῦ ἥλιου, ποῦ ἡ γλωσσά του διψασμένη ἐκολλοῦσε 'στὸ λαρύγγι του.

«Τὸ γιατρικὸ εἶνε πρόχειρο· μή σε μέλῃ—ἐσκέφθη— ἕνα ποτηράκι γάλα τῆς ἀγελάδας μου, σὲ δροσίζει 'στὴ στιγμή.»

Καὶ ἀμέσως ἔδεσε τὴν ἀγελάδα του ἀπὸ ἕναν κορμὸ πεσμένου δένδρου· ἀλλὰ μὴν ἔχωντας καρδάρα, ἔβαλε τὸ καπέλο του καὶ ἄρχισε νὰ ἀρμέγῃ· μὰ, στίβωντας καὶ ξαναστίβωντας μὲ ὅσην εἶχε δύναμι, δὲν κατώρθωσεν οὔτε τὸ δάκτυλό του νὰ βρέξῃ, καὶ τὸ χειρότερο ἦταν, ποῦ, καθὼς μὲ τὸ στίψιμο ἐπόνεσε καὶ ἐστεναχωρέθη τὸ κακόμοιρο τὸ ζῷο, θυμώνει καὶ του δίνει μιὰ κλωτσιὰ 'στὸ κεφάλι, ποῦ τον ξαπλώνει φαρδὺ-πλατὺ κατὰ γῆς, καὶ τὸν ἀφίνει ἐκεῖ ζαλισμένο, σὰν λιποθυμισμένο, κάμποσην ὥρα.

Κατὰ καλή του ὅμως τύχη, ἐπέρασεν ἀπ' ἐκεῖ ἕνας κρεατοπώλης, σύρωντας ἕνα μονότροχο ἁμαξάκι φορτωμένο μὲ ἕνα γουρουνόπουλο, καί τον ἐβοήθησε νὰ ἔλθῃ 'στὸν ἑαυτό του καὶ νὰ σηκωθῇ.

(Ἕπεται συνέχεια.)

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΕΥΕΡΓΕΣΙΑ—ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ

Θεὰ τοῦ κόσμου ἀθάνατη
Τρέχει κρυφὰ 'στὴ κτίσι
Εὐτυχισμένος ὁ ἄνθρωπος
Ποῦ 'στὴν καρδιὰ τὴν κλείσῃ !

Εὐτυχισμένος ὁ ἄνθρωπος
Ποῦ, 'ς ὅ,τι αὐτὴ τοῦ δίνει,
Ὅλη αἰσθανθῇ 'στὰ στήθη του
Τὴν ἅγια εὐγνωμοσύνη !

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ πατέρας τοῦ Γεώργου ἐφώνευσε τὸ καλοκαῖρι μίαν ἀλεποῦν. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ θέρμα της μόνον τὸν χειμῶνα ἀξίζει, τὸ ἐπέταξεν.

Ἀκούσας αὐτὸ ὁ Γεώργος εἶπε :

— Μπᾶ ! καὶ δὲν το ἐφυλάγατε γιὰ τὸν χειμῶνα ;

Ἐσταλη ὑπὸ τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου

***

Ἡ μικρὰ Καλλιόπη ἐρωτᾷ τὸν Ἀνεμοστρόβιλον :

— Πῶς το λέγουν γερμανικὰ τὸ ναί ;

— Γιά, ἀπαντᾷ ἐκείνος.

— Ὥστε λοιπὸν τὴν ἀδελφή μου τὴ Νενὲ γερμανικὰ πρέπει νὰ την λέμε Γιαγιά ;

— ! ! ! !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τέτιγος τῆς Ἀχαΐας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Η ΨΗΦΟΦΟΡΙΑ

«Ἀγαπητὴ Διάπλασις. Σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ παρατείνῃς τὴν προθεσμίαν τῆς ψηφοφορίας διὰ τὴν αὔξησιν τοῦ φύλλου, διότι θέλω νὰ ψηφίσω καὶ ἐγώ, ἀλλὰ δὲν δύναμαι τώρα, ἐπειδὴ ἀσθενῶ βαρέως· καὶ ἂν δὲν παραταθῇ ἡ προθεσμία, θὰ στενοχωρηθῶ καὶ θἀσθενήσω βαρύτερα. Σὲ ἀσπάζομαι. Ὁ φίλος σου *Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος*.»

Δέν σου χαλῶ τὸ χατῆρι, φίλατε *Ἀπόγονε τοῦ Νέστορος*, καὶ ἰδού, καθὼς βλέπεις εἰς ἄλλην στήλην, παρατείνω τὴν Προθεσμίαν μέχρι τῆς 15 Νοεμβρίου. Ἔως τότε βέβαια θὰ ἠμπορέσῃς νὰ ψηφίσῃς καὶ σύ, καὶ οἱ ἄλλοι ἀκόμη φίλοι μου, τοὺς ὁποίους μέχρι σήμερον ἠμπόδιαν διάφοροι αἴτιαι, ὅπως σέ, καὶ δι' αὐτὸ ὁ ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς δὲν συνεπληρώθη. Βλέπεις ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ παραταθῇ ἡ προθεσμία, καὶ δὲν τρέχεις κανένα κίνδυνον νὰ στενοχωρηθῇς καὶ νἀσθενήσῃς βαρύτερα. Σοῦ εὔχομαι ἐξ ὅλης καρδίας παραστικά.

Ο ΕΡΑΝΟΣ

Ἂν ἔγραφα διὰ τὴν προηγουμένην ἑβδομάδα τὴν λέξιν «Θρίαμβος» τρίς, δι' αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔπρεπε νὰ την γράψω ἑξάκις. Ἡ ἰδέα διεδόθη, ὁ ἐνθουσιασμὸς νὐξήνσεν, ἡ κίνησις ἐδιπλασιάσθη. Ἄλλοι στέλλουν ἀπὸ μίαν δραχμήν, ἄλλοι ἀπὸ δύο, ἄλλοι ἀπὸ πέντε, ἄλλοι ἀπὸ ἑξάκι, ἄλλοι ἀπὸ δεκαπέντε... καὶ ὁ *Ἐθνικὸς Ὕμνος*, ὁ ὁποῖος μέχρι ὥρας ἔχει τὸ *ρεκόρ*, μοῦ ἔστειλε δεκαέξ δραχμάς! Καὶ εἶνε ἄπειροι αἱ ἐπιστολαί, καὶ αἱ ἐκδηλώσεις, καὶ αἱ ἐνέργειαι, καὶ αἱ προτροπαί, καὶ τὰ συγχαρητήρια

Τὸ περίεργον εἶνε, ὅτι εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν κίνησιν πρωταγωνιστοῦν τὰ κορίτσια. Φανταισθῆτε ὅτι τὰ *τρία τέταρτα* τῶν μέχρι τοῦδε εἰσαφορῶν προέρχονται ἀπὸ κορίτσια. Εὖγε εἰς τὰς νεαρὰς Ἑλληνίδας ! εὖγε !

Καὶ μία ὀδηγία, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψει των οἱ συνεισφέροντες : Τὸ Ταμεῖον τοῦ Ἐράνου εἶνε ὁλωσδιόλου χωριστὸν ἀπὸ τὸ Ταμεῖον τῆς Διαπλάσεως. Ἑπομένως περισσεύματα συνδρομῶν, ὑπάρχοντα ἐκ τῆς περισινῆς ψηφορίας εἰς τὸ γραφεῖόν μου, καθὼς καὶ γραμμάτια Δώρου, δὲν ἰσχύουν διὰ τὸν Ἔρανον. Διὰ τῶν χρημάτων τούτων ὁ συνδρομητὴς μόνον συνδρομὴν δικαιοῦται νὰ πληρώσῃ, ἢ ἀγοράσῃ εἴδη, πωλούμενα εἰς τὸ Γραφεῖόν μου. Ὅταν λοιπὸν θέλῃ νὰ συνεισφέρῃ διὰ τὸν «Ἑλληνόπαιδα», πρέπει νὰ στείλῃ ἄλλα χρήματα, μετρητά.

Ἄγγελε τῆς Ἀγάπης (Τ. Γ. Ζ.) δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον, ἀφ' οὗ σ' ἐνεθουσίασε τόσον τὸ Χαρμόσυνον Ἄγγελμα

Ἀγριάδα [Ε] διὰ τὴν ἐκτενῆ καὶ ὡραίαν ἐπιστολήν σου. Δὲν εἰμπορῶ νά σου εἴπω ἐγὼ ἂν πρέπῃ νὰ δεχθῇς τὰ λεπτὰ τῆς ἐξαδέλφης σου, διότι ἂν ἠξεύρω τὴν καλὴν σου καρδίαν, δὲν ἐπεμβαίνω ὅμως εἰς τὰ οἰκονομικά σου. Τὸ κυνηγετικὸν ἐκεῖνο ἐπεισόδιον μοῦ ἐπροξένησεν ἀληθινὴν... ἀγριάδαν.

Βεβαίως, *Σέλευκε Κεραυνέ*, ὁ πρόθυμος συνδρομητὴς εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ καὶ περισσότερα ἀντίγραφα τῆς ἐπιστολῆς, οὔτε ἦτο ἀνάγκη νὰ το εἴπω. Ἀλλ' εἰς τὸ ἄλλο ζήτημα δὲν ἔχεις δίκαιον. Ἂν ἔγραφε καθένας πρὸς τὸν φίλον του, ὅπως; ἤθελες, ἀπὰ χρήματα στέλλονται πρὸς ἐμέ», ἰδοὺ τί ἄτοπον θὰ ἐγίνετο ; Ὁ Α γράφει αὐτὸ πρὸς τὸν Β, ὁ Β πρὸς τὸν Γ, ὁ Γ πρὸς τὸν Δ καὶ ὁ Δ πρὸς τὸν Ε. Ἂς ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ Ε θέλει νὰ στείλῃ τὸν Ἔρανόν του. Τί θὰ κάμῃ ; Ὁ φίλος του Δ τοῦ γράφει ἀπὰ χρήματα στέλλονται πρὸς ἐμέ.» Θὰ τοῦ τὰ στείλῃ. Διὰ τὸν ἴδιον λόγον ὁ Δ θὰ τα στείλῃ κατόπι πρὸς τὸν Γ, ὁ Γ πρὸς τὸν Β, ὁ Β πρὸς τὸν Α, καὶ *τέλος* ὁ Α πρὸς τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως. Λοιπόν, ἄλη αὐτὴ ἡ φασαρία καὶ ἡ χρονοτριβὴ δὲν ἀποφεύγεται, ὅταν ἠξεύρουν ὅλοι ὅτι τὰ χρήματα στέλλονται ἀπ' *εὐθείας* πρὸς τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως ;

Τί πολλὰ γραμματόσημα, *Καρδία ὑπὸ Πέτραν* ! Ἡ Κικὴ δὲν ἔχει λόγους νὰ σ' εὐχαριστήσῃ. Ἔμαθα ὅτι ἔγινες πλέον καλὰ καὶ ἐχάρηκα. Ἐλπίζω ὅτι τώρα θά μου γράφῃς συχνότερα. Εἶμαι εὐτυχὴς διότι τὸ «Ὑπὲρ Πατρίδος» σὲ διεσκέδασε τόσον κατὰ τὴν ἀσθενειάν σου, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ εὐχαριστήσῃς τὴν οἰκογενειάν σου, δι' ὅσα καλὰ μοῦ διαβιβάζει δι' αὐτό.

Ζήνων Στωϊκέ, αἱ ἑορταὶ τῆς Ἑκατονταετηρίδος τοῦ Σολωμοῦ, αἱ ὁποῖαι, ὅπως σᾶς ἔγραψε πέρυσι ὁ κ. Φαίδων, εἶχεν ἀναβληθῆ δι' ἔφετος, ἀνεβλήθησαν καὶ πάλιν, ἐπ' ἀορίστῳ φαίνεται, διότι ἡ Ἐπιτροπή, ἡ ὁποία ἐσχηματίσθη ἐν Ζακύνθῳ πρὸς τοῦτο, δὲν κατώρθωσε νὰ συνάξῃ τἀπαιτούμενα χρήματα. Ποῖος πταίει δὲν ἠξεύρω. Ὡς πρὸς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας, ἡ Διεθνὴς Ἐπιτροπὴ ἀπέρριψε τὴν εὐχὴν τῆς Ἑλλάδος, δηλαδὴ νὰ τελοῦνται πάντοτε οἱ Ἀγῶνες εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ δι' αὐτὸ τὰ προσεχῆ Ὀλύμπια θὰ γίνουν εἰς τὸ Παρίσι. Ἀλλὰ θὰ κάμωμεν καὶ ἡμεῖς ἐδῶ τὰ Παναθήναια.

Κρῖνε τοῦ Κάμπου, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐκλέγω ἐκ τῶν νέων. Ἂν δὲν σου ἤρεσε τὸ πρῶτον, δὲν πταίω ἐγώ, διότι τὸ ἐξέλεξα μόνον ἀπὸ τὰ ἄλλα ποῦ ἐπρότεινες, τὰ ὁποῖα εἴτε δὲν ἦσαν ἐλεύθερα, εἴτε δέν μου ἐφαίνοντο κατάλληλα, —ἀλλὰ πταίεις σύ, διότι ἐπρότεινες ψευδώνυμον. τὸ ὁποῖον δὲν ἐνέκρινες ὁ Ἴδιος. Ἐγὼ ὑποθέτω ὅτι ἅμα μοῦ προτείνῃ ἕνας 5 ψευδώνυμα, αὐτὸς τὰ ἐγκρίνῃ καὶ τὰ πέντε, ὥστε ὁποιον τοῦ ἐκλέξω νὰ το δέχεται εὐχαρίστως. Ἔχει δίκαιον, ἀγαπητέ μου ; Σοῦ τα γράφω αὐτά, διότι χωρὶς νὰ θέλω καὶ χωρὶς νὰ εἶνε ἀνάγκη, σ' ἔκαμα νὰ ἐξοδεύσῃς μίαν δραχμήν.

Ἡ Ἀμφιλόκη ἔχει ἔξοχον διδασκάλισσαν διὰ τὰ γαλλικά. Φαντασθῆτε ὅτι μία μαθήτρια, παρ' αὐτῆς καὶ μόνης διδαχθεῖσα, ἔδωσεν ἐξετάσεις καὶ ἐπῆρε δίπλωμα ἀπὸ τὴν ἐδῶ Γαλλικὴν Σχολήν. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ μάθουν καλὰ γαλλικά, ἂς εἰδοποιήσουν δι' ἐμοῦ τὴν *Ἀμφιλόκην*.

Ἐνεκρίθη τὸ ψευδώνυμόν σου, *Ζῆνι Δαρδανεῦ*, καὶ ὅλοι σου αἱ παραγγελίαι ἐξετελέσθησαν

Τὸ νέον σου ψευδώνυμον δεκτόν, *Φρούριον τῆς Χαλκίδος*

Ἀσπασμοὶ Πληροφορίαι : Ὁ *Ἐθνικὸς Ὕμνος* πληροφορεῖ τὴν *Μελαγχολικὴν Ναυτοπούλαν* ὅτι αἱ φωτογραφίαι τοῦ πλοίου εἶνε ἕτοιμοι καὶ θὰ τας στείλῃ προσεχῶς·— ἡ *Χιονόλευκος Περιστερὰ* ἀσπάζεται τὸ *Ἀφρισμένο Κῦμα* καὶ τὴν *Πρικιγιπισσαν* τοῦ *Ἀχινοῦ*·—ὁ *Κύδρος* ἀσπάζεται τὸν *Σεφὸν Σωκράτην* καὶ τὸ *Λουλοῦδι τοῦ Βουνοῦ*, λυπεῖται δὲ ποῦ δὲν ἦτο εἰς τὴν Πόλιν διὰ νὰ το γνωρίσῃ καὶ προσωπικῶς·— ἡ *Ἀετικὴ Νύξ* ἀσπάζεται τὴν *Μικρὰν Περιηγήτριαν* καὶ τὸν *Πατραϊκὸν Κόλπον* μετὰ τῆς ἀδελφῆς του·— ἡ *Στρουμπουλὴ Λορεύτρια* ἀσπάζεται τὸ *Ἀνθοφόρον Κάκτοτον*·— τὸ *Ἴον* τοῦ *Ἀγροῦ* ἀσπάζεται τὴν *Ναυτοπούλαν* καὶ ζητεῖ τἀρχικά τῆς *Φιλοδίξου Ἑλληνίδος*·— ἡ *Πειρωματέκνη Διαπλάσα* συγχαίρει τὸ *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου* διὰ τοὺς στίχους του·— ἡ *Ταϋγέτη* πληροφορεῖ τὴν *Δερουχέην* ὅτι εἶνε περιττὸν νὰ κρύπτεται ὑπὸ ψευδώνυμον, διότι τὸ ἔμαθε.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους! *Σούσουρον* (Σ. Ρ. αὐτὸ σόν ἐξέλεξα· *Διαβολάκια* ἔχομεν πολλὰ καὶ γίνεται μεγάλη σύγχυσις· πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἀφέλεια τῆς πρώτης ἐπιστολῆς σου·) καὶ *Ταπάνην* (Κ. Κ. γράφε μου σὺ καὶ ἔννοια σου· φίλησέ μου ὅλα τὰ ἀδελφάκια.)

ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΠΕΡ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΑΠΟΡΩΝ

Ἡ φιλτάτη μου *Πολυξένη Γ. Κέκεση* [ΕΕ] στέλλει τὴν ἑπομένην ἐπιστολήν. τὴν ὁποίαν καὶ δημοσιεύω ἄνευ σχολίων :

«Ἀξιότιμε κ. Παπαδόπουλε,

«Κατὰ τὸν παρελθόντα Ἀπρίλιον ἐνέγραψα συνδρομήτριαν εἰς τὴν «Διάπλασιν» πτωχὴν τινα κόρην, προσκυνουμένην ὑπὸ τῆς συνδρομητρίας σας *θεραπαινίδος τῶν Μουσῶν*.

«Ἐπειδὴ γνωρίζω ὁποίαν λύπην ἤθελεν αἰσθανθῆ ὅτα» δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ λαμβάνῃ τὴν «Διάπλασιν» ἀποστέλλω ὑμῖν ἐγκαίρως δρ. 10, ὅπως ἀνανεώσετε τὴν συνδρομήν της διὰ τὸ ἔτος 1900, διότι ἐπιθυμῶ ὅπως ἡ χαρὰ αὐτῆς τε καὶ ἐμοῦ διαρκέσῃ ἐπὶ πλέον.

Μεθ' ὑπολήψεως

Π. Γ. ΚΕΚΕΣΗ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: ἡ *Ἐλαία τῆς Λευκάδος* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν* καὶ *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*— ὁ *Δευκοκύματος Αἰγιαλὸς* μὲ τὸν *Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν*, *Σωτήριον Ξ. Σταυρουλόπουλον* καὶ *Ἀνεμοστρόβιλον*·— ὁ *Λεοπάρδαλις* μὲ τὴν *Ἐλένην Καραπαύλου*, *Ζεβὰν* καὶ *Ἐξόριστον Ἑλληνίδα*·—ἡ *Κυματίζουσα Θάλασσα* μὲ τὴν *Ἀνθοπώλιδι τῆς Βερώνης*, *Ἐσμεράλδαν* καὶ *Γλυκεῖαν Ἀνάμνησιν*.— ὁ *Καραγκιόζης* μὲ τὴν *Νίτσαν Ἀλεξανδροπούλου*·— ὁ *Υἱὸς τῆς Νυκτὸς* μὲ τὴν *Λευκοθέαν Π. Κλωσίδου*, *Νεφελώδη Νύκτα* καὶ *Ἑλένην Δεσύλλα*·— ἡ *Φαρέτρα τῆς Ἀρτέμιδος* μὲ τὸν *Ταρταρίνον τῆς Ταρασκώνης*, *Καθαρὰν Καρδίαν* καὶ *Ἀδηφάγον Σερουθοκάμηλον*·— ἡ *Νεράϊδα τῶν Σπεσσῶν* μὲ τὸ *Ἥσυχο Ἀεράκι*, *Ἀγκάθι* καὶ *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν*·— τὸ *Φιλέρημον Ἴον* μὲ τὴν *Φανὴν Καλογεροπούλου* καὶ *Τριφύλλι*.—ὁ *Σαρδανάπαλος* μὲ τὸν *Μικρὸν Ἀστρονόμον*, *Ἀηδόνα τῆς Τερψιθέας* καὶ *Ζήτσαν Σημίτου*·— ὁ *Τάκιντθος* μὲ τὸν *Δημ. Φιλέρην*, *Υἱὸν τῆς Νυκτὸς* καὶ *Μενεξεδένιαν*·— ἡ *Μαρίδα τοῦ Εὐρίπου* μὲ τὸν *Γουλιέλμον Τέλλον*, *Δέαν* καὶ *Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν*·— ἡ, *Ὀμίχλη τῆς Ἀγγλίας* μὲ τὴν *Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν* καὶ *Κόρην τοῦ Βουνοῦ*·—ὁ *Φιλικὸς Ζέφυρος* μὲ τὸ *Ἰοστεφὲς Ἄστυ*, *Ὀπτικὸν Τηλέγραφον* καὶ *Ἐωθινὸν Ἄσμα*·—ἡ *Χιωτοπούλα* μὲ τὴν *Ἀγκυραν τῆς Φιλίας*, *Τρελλὴν Νεότητα* καὶ *Πατρικὸν Βαρκάρην*·—ἡ *Αὔρα τοῦ Ὀρφέως* μὲ τὴν *Ἀρτέμιδα Σ. Ἀραβαντινοῦ*·— ὁ *Ζίλ - Βλὰς* μὲ τὴν *Κίχλην*·—ἡ *Βασιλὶς τῆς Ἐρήμου* μὲ τὴν *Ἑλένην Πράτσικα*, *Ἀγκάθι* καὶ *Ἥσυχο Ἀεράκι*·— ἡ *Κάρμελ Σύλβα* μὲ τὴν *Καρδερίναν*. *Κέφαλον* καὶ *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος*·—ἡ *Φιλομουσος Νεᾶνις* μὲ τὴν *Σμυρνηοπούλαν*, *Ἰωνικὴν Ἀκτὴν* καὶ *Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας*·— ἡ *Ἀνδριάνα Ν. Βλασσοπούλου* μὲ τὸν *Κιθαρωδὸν Ἀπόλλωνα* καὶ *Ἠρωϊκὸν Ξίφος*·— ὁ *Σπουδαῖος Ἄνθρωπος* μὲ τὸν *Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν*, *Ἀπολλαῖα* καὶ *Μυλόρδον*·— ἡ *Ναυ-*

τσπούλα τῆς Ἄνδρου μὲ τὴν *Βίγλαν*, *Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν* καὶ *Παρσινέλλον*· — ἡ *Λιμνοθάλασσα τοῦ Μεσολογγίου* μὲ τὴν *Βασιλίδα τῆς Ἐρήμου*, *Γλυκεῖαν Καρδίαν* καὶ *Κοραλίαν Μασσαί*· — ὁ *Π. Α. Κουλούρης* μὲ τὸν *Βασιλέα τῶν Ὀρέων* καὶ *Α. Παπαγεωργίου* — ὁ *Δημ. Ν. Δημητριάδης* μὲ τὸν *Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν*, *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* καὶ *Ἰ. Ἰωαννίδην*· — ὁ *Θεαγένης* μὲ τὸν *Νεσταλγὸν Ἕλληνα*, *Ἀγκάθι* καὶ *Γρουνιάραν*· — ἡ *Τσούχτρα* μὲ τὴν *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα*, *Καρδίαν Μουσικῆς* καὶ *Στέλλαν Ἐμμανουήλ*· — τὸ *Ἐωθινὸν Ἄσμα* μὲ τὴν *Βασίλισσαν Ζηνοβίαν* καὶ *Ἐωθινὸν Ἄστρον*— ὁ *Πέλωρος* μὲ τὴν *Ναυτοπόλλαν*, *Γουλιέλμον Τέλλον* καὶ *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα*· — ὁ *Ἀετὸς τῆς Ἴδης* μὲ τὸ *Ἄνθος τῆς Ἴδης*, *Κρητικὴν Σημαίαν* καὶ *Κρητικὴν Δόξαν*· — ὁ *Ἀγγουρολογιώτατος* μὲ τὸ *Σόρε κ' ἔλα*, *Σαρδανάπαλον* καὶ *Μισοκακόμοιρον*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Ἀταβύριον Ρόδου* (δὲν ἠξεύρω ἂν ἡ στατιστική σου εἶνε ἀκριβής, διότι πολλὰ κορίτσια ἔχουν ἀρσενικὰ ψευδώνυμα, καὶ τάνάπαλιν· ἀμὲ τὰ οὐδέτερα ;) *Κυματίζουσαν Θάλασσαν* (τίποτε· ἦτο λάθος·) *Ἐθνικὸν Ἦμον* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν σου· τὸ πάθημα τῆς αὐλαίας ἀρκετὰ μὲ διεσκέδασε·) *Χισνόλευκον Περιστεράν* (τί εὔμορφη κάρτα· σ' εὐχαριστῶ πάρα πολύ·) *Ἑλληνίδα τοῦ Βόρρᾶ* (γράφεις ὡς ἀληθὴς ἑλληνίς ! ἡ περὶ ἧς μ' ἐρωτᾷς, εἶνε μὲν συνδρομήτρια, ἀλλ' ὄχι πλέον ἐν ἐνεργείᾳ· ἔδωσα παράτασιν τῆς προθεσμίας, ὥστε εἰμπορεῖς νὰ ψηφίσῃς· τὸ Δελτίον *δὲν εἶνε ἀπαραίτητον*· τὸ στέλλω χάριν περισσοτέρας εὐκολίας, ἀλλὰ δύναται καλλιστα νὰ το ἀντικαταστήσῃ μία ἐπιστολή·) *Μικρὸν Πιανίσταν* (ἀφούκτως, ὅταν γίνῃ Ἐπιτροπὴ ἐκ Συνδρομητῶν, θὰ σε προσκαλέσω·) *Ἄσπρο Δαγουδάκι* (Κυρίαι ἢ Δεσποινίδες ἐπὶ τῶν Τιμῶν—dames ἢ demoiselles d'honneur, — ὀνομάζονται αἱ εὐγενεῖς κυρίαι ἢ δεσποινίδες, αἱ ὁποῖαι ὑπηρετοῦν εἰς τὰ Ἀνάκτορα ὡς ἀκόλουθοι ἢ ὑπασπίστριαι τῆς Βασιλίσσης·) *Α. Α. Μελετόπουλον* (αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχές·) *Ἀδικημένον*, *Μαρκήσιον Χανταλεύραν* (σὲ συγχαίρω διὰ τὰ εὐγενῆ σου αἰσθήματα· δυστυχῶς ὅμως δὲν μου ἐπιτρέπεται νὰ συστήσω εἰς τοὺς φίλους μου βιβλίον, τοῦ ὁποίου ἀγνοῶ τὸ περιεχόμενον· νομίζω ὅτι συμφωνεῖς καὶ μὲ δικαιόνεις·) *Ναυτόπαιδα* (εὔχομαι περαστικά·) *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου* ([Ε] διὰ τὰς ὡραίας σου ἐντυπώσεις ἐκ τοῦ «Ὑπὲρ Πατρίδος»· εὐχαριστῶ καὶ τὸν ἀγαπητὸν θεῖόν σου δι' ὅσα καλὰ εἶπε δι' αὐτό·) *Κόδρον* (μὲ μεγάλην μου χαρὰν ἔλαβα ἐπιστολήν σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρόν· βραβεῖα ἔστειλα· αὐτὰ ποῦ μ' ἐρωτᾷς, γίνονται καὶ ἐκεῖ καὶ πολλοὶ φίλοι μου ἤρχισαν ἤδη· ἀλλὰ ἐννοεῖς «μυστικῷ τῷ τρόπῳ»·) *Παρήγορον Ἄγγελον* ([ΕΕ] διὰ τὴν ἀπόφασιν, ἡ ὁποία μαρτυρεῖ τόσην φιλομουσίαν καὶ τόσην ἀγάπην πρὸς ἐμέ·) *Κεραυνὸν* (μὲ συνεκίνησεν ἡ ἐπιστολή σου· ὡς πρὸς τὴν πληροφορίαν σου, δὲν τὴν δημοσιεύω, διότι δὲν γνωρίζω εἰς τί ἀφορᾷ· ὄχι ὅτι δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνην εἰς σέ· ἀλλὰ κατ' ἀρχὴν δὲν δημοσιεύω πληροφορίας τῶν ὁποίων μὲ διαφεύγει ἡ ἔννοια·) *Δεσπάρδαλιν* (ὄχι· τὰ μεταφράζομεν ἁπλῶς, ζητοῦντες τὴν ἄδειαν ἀπὸ τοὺς ξένους συγγραφεῖς·) *Ἀσπροποταμίτην* (εὐχαρίστως δέχομαι τὴν ἀδελφούλαν σου καὶ εἰπέ της ὅτι περμένω νὰ μου γράψῃ·) *ΤριακυμιώδηΜαλέαν* (ἀφ' οὗ περάσῃ ἀκόμη ὀλίγος καιρὸς καὶ ἐνεργήσῃ ὅπως πρέπει ἡ Ἐπιστολή, τότε θὰ θέσω εἰς ἐνέργειαν καὶ τὸ μέσον τὸ ὁποῖον προτείνεις· ἀπὸ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν σου, μοῦ ἤρεσεν ἡ φράσις «τὸ Καθῆκον ποτὲ δὲν ὑπερβαίνει τὰ ὅρια τῶν δυνάμεων ἑκάστου»· ἄ, ἤθελα νὰ το ἔχουν ὑπ' ὄψει των ὅλοι οἱ φίλοι μου !) *Μοσχογενῆ* (εὖγε ! ἐμπρός!) *Λευκὴν Πεταλούδαν* (πολὺ ἀπορῶ μὲ αὐτὴν τὴν ἀκαταστασίαν τοῦ ταχυδρομείου ! σοῦ ἔστειλα ἐκ νέου τὰ φύλλα, μαζὶ μὲ τὸ « Ὑπὲρ Πατρίδος » καὶ ἀναμένω τὰς ἐντυπώσεις σου) *Βίγλαν* (μὰ αἰωνίως τόσον ὀλίγα καὶ «ἐν βίᾳ» θὰ μοῦ γράφῃς ; . . .) *Ἀδηφάγον Στρουθοκάμηλον* (καλῶς ἦλθες ! τί χαριτωμένη ἐπιστολὴ καὶ πῶς ἐλυπήθηκα πού την διέκοψες τόσον γρήγορα· κάμνομεν δ,τι εἰμποροῦμεν διὰ νὰ γίνῃ τὸ περιοδικόν μας τελειότερον· ἀλλὰ δυστυχῶς εἰς τὴν μικρὰν Ἑλλάδα τὰ μέσα εἶνε ὀλίγα καὶ ἀτελῆ· τὰς ἐγκαρδίους μου εὐχὰς διὰ τοὺς γάμους τῆς ἀδελφῆς σου. τῆς παλαιᾶς μου φίλης·) *Ἰόνιον Νῆσον* (εἶμαι κατευχαριστημένη ἀπὸ τὰς ἐνεργείας σου· εὖγε !) *Ἀράχνην* (ἡ ὁποία θάρχίσῃ νὰ ξεσπαθόνῃ) *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα* (καὶ τοῦτο ποιῆσαι, κἀκεῖνο μὴ ἀφιέναι·) *Ἀττικὴν Νύκτα* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν σου·) *Στρουμπουλὴν Χορεύτριαν*, *Στήριγμα τῆς Μητρὸς* (ἂν τὰ χαρτόσημα εἶνε δεκάλεπτα, ναί· ὁ κ. *Φαίδων σὲ εὐχαριστεῖ* διὰ τὸ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον σου· ἐπὶ τρεῖς ἑβδομάδας ἀνεβλήθησαν οἱ «Ἀθηναϊκοὶ Περίπατοι» χάριν τῆς « Ἀμύνης τοῦ Χωρίου») *Ἴον τοῦ Ἀγροῦ* ([Ε] διὰ τὴν ἐπιστολήν, ἡ ὁποία πολὺ μ' εὐχαρίστησε·) *Σαμιακὴν Σημαίαν* (σὲ συγχαίρω διὰ τὰς ἀρραβῶνας τῆς ἀδελφῆς σου, τοὺς ὁποίους μοῦ ἀναγγέλλει ἡ *Χειμωνιάτικη Λιακάδα*·) *Ταϋγέτην* (ἂς κάμωμεν δ,τι πρέπει,—ὅπως ἔκαμες ἤδη σύ,—καὶ ἂς γίνῃ δ,τι θέλῃ·) *Βρεττανικὸν Λέοντα*, *Πικραμένην Καρδούλαν*, *Τρικυμιώδη Λευκάταν* (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς προσπαθείας σου· ἔστειλα τὰ τετράδια·) *Ἄσπρο Κάρδουνο* (γράφε μου λοιπὸν συχνά, ἀφ' οὗ σοῦ ἀρέσῃ τόσον νὰ λαμβάνῃς ἀπάντησεις·) *Γραβιᾶν* (ὄχι· ἡ πρότασις γίνεται ἅπαξ·) *Σ. Δημακόπουλον* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά·) *Ζήτην*, *Ὁμίχλην τῆς Ἀγγλίας*, *Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνδρου*(ἦτο λάθος·) *Δρυάδα τῆς Ρόδου*(ἡ κατεσθὴ τὸ περίσσευμα εἰς τὸ Ταμεῖον τῶν «Ἀπόρων») *Μικρὸν Τυμπανιστήν*, *Πειρασμένον Καρχαρίαν* (εὐχαριστῶ·) *Τέκνον τῆς Δήμητρος* (ἔστειλα·) *Καυκασίαν* (ἔστειλα·) *Βουβλοροκέταν* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 2 *Ὀκτωβρίου*, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 22 Νοεμβρ.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, κοστίζει ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φαχίλλους, ἂν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ 1

568. Δεξιγριφος.

Τρία γράμματ' ἂν ἑνώσῃς
Μ' ἀκρωτήριον γνωστόν,
Μὲ τὰ τέσσαρα θὰ κάμῃς
Ἕνα φαγητόν . . . παστόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μκάμ-Μκούμ

569. Συλλαβόγριφος.

Ἐπίρρημα τὸ πρῶτον μου, ὡς καὶ τὸ δεύτερόν μου
Ὀμηρικὸν· ἐστὸν Ὄλυμπον θὰ ἰδῆς τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου

570. Στοιχειόγριφος.

Ἐπὶ τῆς θαλάσσης κεῖμαι·
Ἄνθος ὅλοι μὲ καλοῦν,
Πλὴν ἐγὼ ἄνθος δὲν εἶμαι·
Κι' ἄνθος θὲ νὰ γίνω πάλι
— Ἀλλὰ τώρα ἀληθινό, —
Ἂν μαλλάξῃς τὸ κεφάλι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δυσοχάρτου [Ε]

571. Αἴνιγμα.

Ὅταν μ' ἄνθη εἶμαι πλεγμένος σὲ μυρίζω.
Ὅταν τρία μ' ἀφαιρέσῃς, σὲ φωτίζω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Καρδίας ὑπὸ Πέτρου

572. Κεκρυμμένον Κυβόλεξον.

1.—Ὕβρις ὁ παρ' ἀξίαν ἔπαινος λογίζεται.
2.—Ἐν τῷ Ἅδῃ νῦν οὐκ ἔστι μετάνοια.
3.—Γράμματα χρὴ μαθεῖν καὶ μαθόντα νοῦν ἔχειν.
4.—Ὁ κόσμος στρέφεται περὶ τὸν μέγαν ἄξονά σου.

Ἐστάλη ὑπὸ Γ. Σερβοῦ

573. Τρίγωνον πρὸς συμπλήρωσιν.

★ ★ ★ ★ ★ Σ
★ Δ ★ ★ Ν
★ ★ ★ Ν
★ ★ Ν
★ Ν
Σ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τζι-Τζι-Μπούμ-Μπούμ

574—577. Λογοπαίγνια.

1.—Ποία λίμνη ἔχει ἀποθάνῃ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πρωτολογοῦ Ἄρκοις

2.—Ποία πόλις θέλει νὰ γίνῃς Α ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λυσοχάρτου

3.—Τίνος δισυλλάβου λέξεως, ἂν βγάλῃς μίαν συλλαβήν, μένουν τρεῖς ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πενταλικοῦ Σεφούρου

4.—Ἠξεύρετε ποῖος εἶνε ὁ σκακὸς τοῦ Βασιλέως ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Καρίας [Ε]

578—579. Ἀστεῖα Παροράματα.

1.—Ἰνδίας νομίζε τῶν φύλλων τὰς πτυχάς.
2.—Ὁ Μύλος ποτιπὸς ἔχει ἄφθονον οὐλήν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σκήπτρου τοῦ Διὸς

580. Παίγνιον.

Πῶς ὁ ἀριθμὸς 29 εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ 30, ἂν ἀφαιρέσωμεν μίαν μονάδα ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βαρβαλιμπούμπα

581—583. Μεταμορφώσεις.

1.-Ἡ Ἄρκτος διὰ 5 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Ὄνος
2.-Ἡ Μῆλος διὰ 7 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Ἴσε
3.-Ὁ Σύριος διὰ 7 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Γάλλος

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κιθαριφδοῦ Ἀρίωνος

584. Φωνηεντόλιπον.

π-κς-πλλ-πρσ-κρτ-κ-μκρ-κλθ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Αἰσθήματος

585. Ἐλλιποσύμφωνον.

η-ωα-ααουα-★-αηη-εει

Ἐστάλη ὑπὸ Πηνελόπης Ι. Μοσχομίδου

586. Γρίφος.

τόποι
τόποι καὶ τόποι ἢ
τόποι

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 24 καὶ 31 Ἰουλίου ἐ. ἔ.

431. Πυραλὶς (πῦρ, Ἅλυς).— 432. Ἄνδεις (ἄν, δίς).—433. Πέρκη, πεύκη.—434. Λιχανός, λίχανος.—

435. Χ (ἀπαρΧῆς).-436. Σ Γ Η
ΕΙΣ (οὐδΕΙΣ) ΥΟΡ
ΠΡΦΑΣ (ΠΡΟΑΣτιον) ΑΡΟ
ΑΡΙΣΤΟΣ (ΑΡΙΣΤΟΣ) ΘΕΟΓΝΙΣ

437—439. 1. Ἡ Πρίγκηπος ΑΙΡ
2. Εἰς τὴν Ἰμέραν τῆς Σικελίας —3. Ὅτι τὸ μέν σε δέ- Ε Σ Σ
νει, τὸ δέ σε λύνει (σελήνη).—440. Ὑπ' οὐδενὸς θάγαπηθῇ ὁ μηδέν' ἀγαπῶν.— 441. Κυβερνήτου νοσοῦντος ὅλον συμπάσχει τὸ σκάφος. —442. Ἐκ τῶν ἰδίων τἀλλότρια.

443. Ἑρμάριον (ἕρμα, Ρίον)·—444. Αὐγὴ (αὖ,γῆ)·—445. Ἀρκτος-Ἄρατος·—446. Ραφαήλ-Φάληρα·—447. Ὁ ποιητὴς Διονύσιος Σολωμός.

448. ΠΑΡΙΣ 449. Ἡ καλὴ ἡμέρα ἀπὸ τὸ
Α Α πρωὶ φαίνεται· -450. Ἔθεσεν εἰς
Δ Υ τὴν γραμμὴν τρεῖς ἀδελφάς· —
Ο Ρ 451— 455. Γινομένης τῆς ἀν-
ΣΟΥΣΑ ταλλαγῆς διὰ τῆς συλλαβῆς *ρου*, σχηματίζονται αἱ λέξεις: *Γαρούνας Ρουμανία*, *παρουσία*, *Μαρουσία*, *ἄρουρα*·—456 ΚΙΔΑΡΙΣ—ΜΕΛΙΣΣΑ (ΚΙΜων, ΤΙΕα, ΔΗλος, Ἀπίς, ΡωΣσία, ΙσΤός, ΣμΑρίς.)—457. Οὐ τὸ μέγα βοᾷν εὖ ἐστι, τὸ δὲ εὖ μέγα.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνίστη Κωνσταντινίδου 1899.